

ŽIVJETI S ALKOHOLIZMOM:

Neke prijedlozi za kršćane

Duncan Heaster

Predgovor

Vrijeme je da se suočimo sa problemom alkohola u našoj zajednici. Oko 14 milijuna Amerikanaca ima problema s alkoholom (1) 43% američkih obitelji ima člana alkoholičara (2). Kod 10% Amerikanaca na kvalitetu njihovog rada utječe alkohol. Brojke su najmanje dvostruke u Rusiji i drugim djelovima Istočne Evrope. Ako bi bilo koja druga bolest pogodila naciju u tolikoj mjeri u kojoj to čini alkohol, bilo bi proglašeno izvanredno stanje. Činjenica da smo mi Christadelphian-ci, ne čini nas imunim na ove probleme. To znači da se mnogi Christadelphian-ci bore živjeti sa alkoholičarima koji su im bliski i dragi. Ovo je napisano za njih; nije usmjereno na liječenje alkoholizma samog po sebi!

Ja sam na neki način potpuno nestručan za pisanje ovog. Nikada nisam bio alkoholičar, niti sam imao bilo kakvih problema s alkoholom. Odrastao sam u domu gdje je alkohol bio dostupan i korišten, ali nikada prekomjerno. Živim sa suprugom koja također umjereno koristi alkohol. Proveo sam svoj život živeći i propovjedajući u siromašnijim društvima svijeta, i većinu svog zrelog života proveo sam u bivšem Sovjetskom Savezu. Ovdje imamo najveću pojavu prekomjerne upotrebe alkohola u svijetu. Radeći s ljudima, a fokus mog rada uvijek je bio na pojedincu – problem alkohola se stalno pojavljivao. Strašno osjećam teret naročito slavenskog svijeta, a ovdje je kao nigdje drugdje alkohol naše najveće prokletstvo. Vidio sam više nego drugi, makar sa strane, sramotu, bol i ljudsku propast koja se dešava u obiteljima koji moraju živjeti s ovim problemom. Kao rezultat ovoga odlučio sam još 1990. da neću piti alkohol. Čak i tada sam vidio previše štete prouzrokovane pružanjem primjera alkoholičarima u «umjerenom piću». I nije mi bilo teško ispuniti to obećanje. Alkoholičari ne mogu piti umjereno. Oni jednostavno ne smiju piti. Uopće. Imam tako puno dobrih prijatelja kršćana koji su alkoholičari. Moj postupak ljubavi prema njima, u skladu s mojom savješću, bilo je da im kažem: «Slušaj! Ostavi piće. Potpuno. Ja ne pijem uopće. Ja to ne radim tebi iza leđa, kad me ne možeš vidjeti, dok sjedim u nekom samotnom restoranu kraj puta, ili kad djevojka ponudi vino u avionu. Dajem ti svoju riječ, ja ne pijem. Ja te podržavam. Dakle, nemoj nikada sebi objašnjavati da to možeš raditi «umjereno», jer ja to ne činim»

Ovo je moje osobno shvaćanje Pavlovih riječi o tome da se ne rade stvari koje su dobre prema našoj savjesti, ali mogu dovesti druge do spoticanja. Čini se da je njegova reakcija u Rimljanima i Korićanima da mi ne bi trebali raditi bilo što, privatno ili javno, što bi moglo potaknuti nekog vjernika da se vrati ranijim postupcima koji su bili griješni.

U prvom stoljeću to je bilo obožavanje idola, itd. Za nas, ili bar za mene, pošto živim u Istočnoj Europi, to je alkohol. Dakle, bolje je ne učiniti ništa što bi ohrabrilo nekog vjernika «za koga je Krist umro» da se u ovome okrene unatrag. I to je također moje razumjevanje zapovjedi Starog Zavjeta, da se ne stavlja kamen ispred slijepog, tj. ne učini ništa što će odvesti drugog u pad. Potrebna je «ljubaznost... ljubav iskrena «da» ni u čemu ne dajete spoticanja (2 Kor. 6:3,4)». Čak i na svom vjenčanju, ja sam bio jedini koji nije pio alkohol – čak ni gutljaj, zbog slavlja. Ne kažem ovo da bih se hvalio na bilo koji način. To zaista nije bila nikakva žrtva za mene. Ne zagovaram potpunu apstinenciju, iako je to moj osobni stav (3). To vam govorim jer znam da će mnogi moji alkoholom pogođeni prijatelji i njihove

obitelji pročitati ove riječi, a i mnogi drugi. Želim vas podsjetiti odakle ja dolazim. Ovo što pišem nije toliko za alkoholičare, koliko za njihove obitelji i prijatelje. Naročito želim da shvatite da sam vidio, vidio sam... kušnje u kojima ste. I kao i vama i meni je stalo, i zbog toga nisam okusio alkohol 14 godina (osim vina na pričesti) i u molitvi sam napravio sve što čitate.

Duncan Heaster, Riga, Latvia

info@carelinks.net

Sadržaj:

1. Razumjevanje alkoholičara

1. 1 Uvod

1. 2 Poricanje

Opširnije: Skriveno značenje vjerovanja da Bog vidi i zna sve

1. 3 Neki medicinski aspekti

Opširnije: Skriveno značenje vjerovanja da je Bog stvorio ljudska bića

1. 4 Krivica

1. 5 Priroda grijeha i iskušenja

2. Shvaćanje vaše reakcije

2. 1 Uvod

2. 2 Poricanje

2. 3 Pomaganje ili odmaganje

2. 4 Otudjenje

2. 5 Strpljenje i oprostaj

3. Biblijski odgovor

3. 1 Uvod

3. 2 Prozirnost i osuđivanje

Opširnije: Istina: Biblijska analiza

3. 3 Kajanje

3. 4 Novi život

4. Poslije pobjede

5. Zaključci

DODATAK 1: Dvanaest koraka

DODATAK 2: Neki izvori Christadelphians-a

1. Razumjevanje alkoholičara

1.1 Uvod

Prečesto se usredotočujemo isključivo na simptome problema. Vaša supruga pije. Djeca su zapuštena, postoje novčani problemi, postoje neugodnosti, ona je usredotočena na bocu, a ne na vas ili na bilo što drugo. Da bi je spasio, suprug je mora razumjeti. Ne obavezno da shvati zasto je ona alkoholičarka – to nadilazi sposobnosti najboljih psihoterapeuta, a Pismo ne govori o ovoj temi. Najprije treba shvatiti kroz sto ona prolazi kao alkoholičarka.

1.2 Poricanje

Poricanje je ključ alkoholizma. To je jedina bolest koju ne uviđate ili nećete uvidjeti da je imate. Na dugom putu koji jedan alkoholičar prelazi do mentalnog, tjelesnog i moralnog propadanja, obično prva stvar koja ne stoji je iskrenost. U početku postoje sitne laži...I kao prvo, tu su laži koje onaj koji pije govori samom sebi.

«Popio sam samo dva...Nisam popio ništa sedam dana....Ne pijem toliko puno kao....»(Tom, Sergej, Svetlana, Sara...)

Ovo dalje napreduje do laganja onima koji su oko njega. Bilo kakav pokušaj započinjanja te teme je odbačeno ili se odbija govoriti o tome. Sa grijehom se ne suočava. Odmah stojimo nasuprot jednog moralnog problema. Laganje je grijeh, u ovom kontekstu. Kao što svi dobro znamo iz Svetog Pisma, griješno srce je lažljivo (Jer. 17:9) Vrag u našim riječima je prevarant, on nas prevarom odvodi u grijeh. Rijetko mi jednostavno ojačamo sebe u pobuni protiv Boga i putova Njegovih. Mi opravdavamo svoje postupke, govoreći sebi da smo posebni slučaj; da je u našem slučaju naše ponašanje opravdano.

Tako alkoholizam počinje s laganjem, sebi samom, Bogu, a onda i drugima. Alkoholičar upada u stanje življenja u mreži laži dijelom zbog toga što ga oni oko njega na kraju proživljavaju. Oni lažu o tome koliko on pije, pokrivaju ga, nalaze izgovore. Nesvjesno, on izgrađuje zaštitnu mrežu koja mu omogućuje nastaviti piti. Ovo ne znači da su oni oko njega krivi. Oni su se jednostavno našli uhvaćeni u sindromu žabe – žaba će iskočiti iz kipuće vode ako je bace u nju, ali ako uđe u hladnu vodu, a temperatura raste lagano, ona ostaje u kipućoj vodi, iako je ona uništava. Ili njega. Ono što trijezni, članovi grupe, koja podržava alkoholičara trebaju učiniti je spoznaja da je to jedna posebna situacija. Moraju se suočiti s realnošću ako misle doći do napretka ili bilo kakvog povratka nekom normalnom životu, ili bar životu kakvog ga je Bog zamislio. Bolest alkoholizma je u tome da ona tako funkcionira da ne dozvoli realnosti da se mješa u njihova shvaćanja. Alkoholičar će se usredotočiti na pojedinosti -»Ja ne uzimam dječju hranu kako si me optužila...stvarno nisam... imaš nešto novaca u svom novčaniku sada...pio sam pivo a ne votku...» ali ovo je samo način da se izbjegne sagledavanje užasne kompletne slike i pobjegne od stvarnosti. «Nalaženje istine» u širem smislu je suština izlječenja. Alkoholizam je u stvari slom ličnosti; izlječenje je ponovo formiranje ličnosti prema Božjoj zamisli.

Kako bolest napreduju, tako je i s lažima i sve više ljudi bude uvučeno u tu mrežu neiskrenosti. Zbog toga je alkoholizam ozbiljan grijeh kako ga vidi Biblija. Jer su neistina i laž sasvim suprotni načinu razmišljanja od onoga što Otac traži. On nas jasno prozire, i ako u ovo vjerujemo trebamo biti prozirni pred njim. Alkoholičar uvijek nešto kombinira da bi bio siguran da će mu gotovina i alkohol biti dostupni, kao i vrijeme i mjesto za opijanja. Laži prekrivaju kombinacije, a onda su potrebne nove laži da ove učine uvjerljivima. Životni stil laganja često dovodi do laganja o stvarima o kojima i nije trebalo lagati – to postaje nagonsko, ovo periferno ponašanje alkoholičara mora se tretirati prilikom liječenja – to nije samo slučaj uzimanja alkohola i potreba da se to zaustavi.

Klasična pogreška među zabrinutima je da iz alkoholičara izvuku obećanje da više nikada neće piti. Kod alkoholičara se radi o samozavaravanju, lažima, ponovnim padovima. Dio alkoholizma je da alkoholičar ne ispunjava takva obećanja jer to povećava kod alkoholičara kompleks krivice i samoprezir, a ovo su osnovni razlozi zašto on ili ona uopće pije. To samo produžuje problem.

Alkoholizam je teško objasniti u smislu «zašto» se dešava. Razlozi za to su nam neuhvatljivi. Mi se uopće lakše nosimo s nekim problemom ako znamo «zašto» se nešto

dogodilo. Sama «tajanstvenost» alkoholizma je jedan faktor koji nam otežava da prihvatimo da je netko bolestan. Ovo se ponekad s ljubavlju mora predočiti alkoholičaru. Prihvatanje neobjašnjih trenutaka baca alkoholičara u vjeru u Boga, nejasnu «višu silu» o kojoj Anonimni Alkoholičari govore u njihovih «12 koraka».

Tajanstvenost alkoholizma primorava čovjeka da se okrene Bogu: neobjašnjivo se mora prihvatiti. Sigurno je zbog ovog psihijatar Kcarl Jung ateista priznavajući da je nesposoban izliječiti alkoholizam. To je izvan dometa lijekova i izvan dometa psihologije. Iskustvo u borbi sa grijehom/bolešću uči da u stvari «putevi čovjeka nisu u njemu samom; nije na čovjeku koji hoda da upravlja svojim koracima» (Jer. 10:23). To objašnjava zašto čak i alkoholičari nevjernici često naizgled imaju neku povišenu duhovnu svjesnost tijekom svojih borbi. Ono što trebamo učiniti je da primjenimo Božju istinu na zadatak da uspravimo ove muškarce i žene koji se bore i da probudimo njihovu zbudjenu savijest o potrebi za Bogom i Njegovom istinom.

Kao primjedba na kraju – zapamtite alkoholizam ne zna za ograničenja. Pogodio je od predsjednika do seljaka u Rusiji (i sve slojeve između). Postoji stereotip da su muškarci pogođeni više nego žene, ali ovo postaje sve manje istina, osobiti u Rusiji. U SAD otprilike 50% alkoholičara su žene. Primjećeno je da zbog toga što se žene alkoholičarke suočavaju s jačim društvenim žigom srama nego muškarci, njima je mnogo teže nego muškarcima da izađu iz faze «poricanja». Njihove porodice moraju biti svjesne ove činjenice.

OPŠIRNIJE

Smisao vjerovanja da Bog vidi i zna sve stvari.

Nema tajnih grijehova

Job je ovo znao, i zbog toga, kako je rekao – bilo je nemoguće da npr. On žudi za ženom, ako je stvarno vjerovao (kao što je tvrdio) da je Bog sveznajući. «Ne vidi li On putove moje; i sve korake moje ne broji li?» (Job 31:4). Kao što je Bog morao podsjetiti Izrael:»Može li se sakriti na tajno mjesto da ga ja ne vidim? Govori Gospodin; «Ne ispunjavam li ja nebo i zemlju?» (Jer.23.24). Smisao je molba ljudima da se okane svojih grijehova. Trebamo se jako truditi da uđemo u Kraljevstvo, jer Bog zna apsolutno svaku našu misao i postupak i na kraju će suditi po njima (Jer. 4:11-13). Propovijed na gori je u stvari zasnovana na prenošenju spoznaje da Bog vidi i zna sve stvari u praksi. Naše misli odgovaraju našim postupcima; pa ipak često pomislimo da ako smo dovoljno pametni da se i ne izrazimo u postupku, jer je na neki način to manji grijeh. Bog vidi naše misli iz daleka. Uviđajući ovo možemo izbjeći najveću opasnost u religioznom životu; da imamo vanjsku formu duhovnosti, dok smo iznutra mrtvi. Brat Fred Barcing je prokomentirao: «Ono što Bog voli je čovjek koji je skroz naskroz iskren; U kojem su «vanjske i unutarnje» vrijednosti zaista jedno; čije glavno uvjerenje je «Bog me vidi.»

Pogledajte kako Isus započinje svako od Njegovih pisama propovjednicima sa:»Ja znam...» Njegovo sveznanje Njegovog naroda treba motivirati na odgovarajuća ponašanja. Njegove kritike tih propovjednika znače da oni nisu prihvatili činjenicu da ih je znao kao i njihove postupke.

Hana je razmišljala o Božjem sveznanju. I na osnovu toga, rekla je Penini da ne bude gorda i da ne upotrebljava grube riječi protiv nje, baš zbog ovoga:»Ne govorite više ponosito, i neka ne izlaze iz usta vaših riječi ohole; jer je Gospodin koji sve zna, i on udešava namjere». (1Sam.2:3).

Židovski jezik odražava izvjesnu realnost o prirodi Božjih puteva. Obična židovska riječ za «vidjeti» naročito kada se koristi o Božjem «viđenju», također znači pružiti. Abraham je tješio Izaka da, Bog će vidjeti za sebe (AV pribaviti) janje» (POST.22:8); i ovdje RVmg. Tumači «Jehovah-Jireh» kao Gospod će vidjeti ili dati (Post.22:14). Istu riječ koristi Šaul tražeći od svojih slugu da mu «daju čovjeka» (1 Sam 16:17). Kad je Hagara rekla «Bože vidiš me» (Post. 16:13) izražavala je svoju zahvalnost jer joj je Bog dao. U praksi ovo znači činjenicu da Bog vidi i zna sve stvari, te da On može i želi nam ih dati u određenim okolnostima u životu.

Otvorenost prema Bogu

Činjenica da Bog vidi i zna sve znači da mi isto tako možemo otvoriti naše živote pred Njim u molitvi i meditaciji. Jeremija je «otkrio svoj slučaj» pred Gospodom jer je znao da Bog ispituje bubrege i srce (Jer.11:20). Možda su zato ljudi poput Jeremije bili ponešto «oštri» prema Bogu; štogod su osjećali prema Bogu rekli su Mu. Tako su znali da Bog zna njihove misli, nije bilo i nema svrhe govoriti lijepe riječi Bogu i moliti, dok su oštija osjećanja prema njemu u srcu. Psalamisti se obraćaju Bogu mnogo «oštrije» nego što mi činimo. Oni izlijevaju svoja osjećanja, svoj bijes i nemoć pred neprijateljima, njihovu nesposobnost shvaćanja kako Bog pristupa...i oni sve to izražavaju. Čini se da ništa ne skrivaju od Boga; razgovaraju sa Njim kao da je On njihov prijatelj i poznanik.

David moli Boga da «ustani na sud moj» (Ps.35:23) on tvrdi kako je u pravu i kako čezne da mu Bog sudi. Isto tako i proroci, u uzvicima koje ponekad čine u proročanstvima koja su izgovorili. Emocija koju je David, čini se, često osjećao bila je «Prokleti ovi ljudi!», ali on ovo priznaje Bogu i moli Ga da ih On prokune. Kada mi poput Davida osjetimo da su nam neprijatelji nepravedni; mi možemo:

1. Tražiti osvetu. Ovo nije odgovor koji možemo dati Biblijski.
2. Poricati osjećanja povrijeđenosti i bijesa. Pa ipak, oni nekako isplivaju. Pridružujemo se milijunima ljudi u ovome svijetu, koji to ispoljavaju, na jedan ili drugi način.
3. Možemo onako kako je David to uradio. Prenijeti ova osjećanja, apsolutno onakva kakva jesu, ne glačajući im grube rubove...Bog osobno. Iznijeti ih sve u molitvi i prepustiti Njemu riješiti slučaj. Usput, ovo se slaže sa zaključcima moderne psihijatrije da mi ne možemo dominirati naša osjećajna tako da ih moramo izraziti na odgovarajući način.

Ova posljednja opcija je, kako ja shvaćam, proklinjuće Psalme. Te izlive ljudskih emocija shvatio je Bog kao molitve. Pisac Psalma 137, koji sjedi ljut i nemoćan pored babilonske rijeke, sa harfom obješenom o grančicu vrbe, kome se rugaju («muče» Ps 137:3 PB mg.) pobjednički babilonski vojnici koji su ga zarobili, izazvali su sržbu u njemu, naročito kada su ga pokušali natjerati da otpjeva jednu od pjesama is hrama. (Odpjevaj nam jednu od pjesama Ziona). Kao sto ogorčen čovjek čini, njegove misli su išle od jedne boli do druge. Prisjećamo se kako kada je Babilon izvršio invaziju, Edomiti nisu pomogli svojoj židovskoj braći. (Abdije 11.12) Bodrili su babilonske vojnike, dok su ovi razarali hram, govoreći:»Zbriši ga, zbriši ga, do temelja». I tako u bijesu i gorčini, ovaj Židov se moli u suzama, dok se sjeća Ziona, da se istrijebe svi iz gore Ezabobe. (8:9). Bog je shvatio te gorke riječi kao molitvu i u izvjesnom smislu one će biti ispunjene, jer te su riječi zabilježene u Otkrivenju 18:8,21, i odnose se na ono što će se na kraju dogoditi s Babilonom. Njegova duhovna djeca bit će razbijena o stijenu Krista, kamen Danijela 2:44, po Njegovom povratku. On će razbiti u komade ljude koje je predvodio Babilon i koji su mu se suprostavili.

Ovo čini ove Psalme izazovom za nas, po tome što ona pokazuju kako su naša ranija braća razotkrivala svoju dušu, svoj bijes, svoje sumnje i strahove, svoju radost i veselje također Bogu, koji čuje molitvu, Bogu koji suosjeća s nama, koji suosjeća s našim

osjećajima, koji vidi iz nas sve stvari u ljudskom srcu, čak i više kroz Našeg Gospoda Isusa Krista. Moramo se zapitati jesu li naše molitve ove kvalitete, ili smo skliznuli u močvaru osrednjosti, iste standardne fraze, iste stare riječi i time... ili što je još gore, je li možda mislimo da Bog samo vidi i osjeća riječi koje mu govorimo u molitvi, a zanemaruje naša ostala osjećanja i misli? Uviđajući da On vidi i zna sve stvari, izlijmo sve što je u nama pred Njega. Shvatit ćemo da je to predivno ljekovito kada se borimo protiv bijesa i povrijeđenosti.

Naše riječi

Pavao dva puta uvjerava svoje čitaoce da govori istinu i govori je u vidokrugu i prisutnosti Boga (2 Kor. 2:17; 12:19). Činjenica da je Bog sveprisutan kroz Njegov duh, da On postoji, treba nas bar dovesti do toga da budemo iskreni. U danu suda, osuđeni Izrael će znati da je Bog čuo svaku njihovu riječ; ali ako mi prihvatimo tu činjenicu, to će utjecati na naše riječi. Našim riječima bit ćemo opravdani (Jez 35:12). Razmišljanje o sveznanju Božjem tjera nas da se divimo Njegovoj osjetljivosti na ljudsko ponašanje. Čak je primijetio i govor tijela žena u Iza. 3:16 – i osudio ih zbog načina na koji su hodale. Koliko pažljivo On promatra ljudsko ponašanje! Hana govori Penini da ne zbori tako gordo jer «Gospod je Bog znanja, čak i kada se postupci ne mjere» tj. njima se ne sudi odmah, ali, kasnije sigurno hoće (1 Sam. 2:3).

Zašto sto Bog vidi i zna apsolutno sve, mi moramo shvatiti da on prepoznaje neizgovorena značenja naših riječi. Jakove riječi pokajanja iz Job 40:5 Bog shvaća kao da Job u stvari proklinje Boga, jer su izgovorene da prikriju Jobova unutrašnja osjećanja da je Bog bio nepravedan prema njemu (Job 40:8). Kada Job koristi iste riječi u Job 42:6, Bog ih prihvaća. Božja sposobnost da sagleda do srži ne samo da treba utjecati na naše riječi, već i da uzamami u nama iskrenost srca iz riječi koje upotrebljavamo iz obzira prema Bogu. Postoji možda namjerna dvosmislenost u židovskom tekstu Iza. 44:21 «o Izraelu neću te zaboraviti» prevedeno je u RV mg:» Ti zaboraviti me nećeš»: Činjenica da nas Bog nikada ne zaboravlja treba nam biti inspiracija da ne zaboravimo Njega u svakodnevnom životu. Ponašati se kao da Bog ne vidi sve naše postupke, ustvari znači poricati Njegovo postojanje. Babilon pravda svoje ponašanje «nitko me ne vidi...Ja sam i osim mene nema drugog» (Iza. 47:10) Oni su prilagodili jezik Boga sebi, glumili su Boga tako što su mislili da njihove postupke ne vidi neka viša sila. Mi svi imamo užasnu, zastrašujuću sklonost da činimo isto.

1. 3 Neki medicinski aspekti

Alkoholizam je zla propadajuća spirala, kao što prepuštanje bilo kom grijehu postaje. On postaje fizički samouništavajući, naravno. Jetra prerađuje alkohol, dugotrajna upotreba alkohola u velikim količinama rezultira cirozom jetre, ona je oštećena i stvara izrasline. Slabo stanje alkoholičara tada vodi do veće depresije i beznađa, i zbog toga do više pića. Alkohol ulazi u krvotok momentalno i odlazi u mozak, gdje utječe na moždanu koru, dio koji ima veze sa pamćenjem, svješću i procjenom. Odmah uvidjamo moralni aspekt koji postoji u alkoholizmu i pijanstvu. Alkohol deprimira, pa trebate biti svjesni da on stvara mnoge druge probleme u životu alkoholičara, koji ga uzima redovito i u velikim količinama. Zato što alkohol deprimira, alkoholičar će uništiti probleme seksualne prirode, impotenciju i poteškoće u postizanju orgazma. Alkoholom oštećena jetra također uzrokuje hormonalne promjene. Testeron se ne rastvara u jetri kako bi trebalo i to može dovesti do smanjenja muških hormona za 50%. Kod žena oštećena jetra rezultira i nesposobnost da adekvatno pretvara estrogen u estradiol, što utječe na vlaženje vagine i menstruaciju. Popratne promjene raspoloženja

navode alkoholičara da ponekad bude fizički ili verbalno grub onako kako to nikada ne bi pomislio dok je trijezan. Alkohol se rastvara i u vodi, i u masnoći, i zato lako prodire u živčane čelije. Tako loše ponašanje kao posljedica alkohola znači da su obitelj i odnosi povrijeđeni često nepopravljivo. Novac također često postaje problem. Alkoholičar traži velike sume novca za piće, a riskira da izgubi posao zbog toga. Ovaj strah često dominira u obitelji muškarca alkoholičara. Alkoholičar opravdava to što pije tako što krivi obitelj i prijatelje, ponekad dođe do toga da ih izbjegava. «Zato što alkohol sadrži razne kalorije, osoba osjeća da joj je toplo i da je ispunjena i zato zanemaruje hranu. Dolazi do neuhranjenosti» (4), i tako se zao krug propadanja zdravlja nastavlja. Redovni i hranjivi obroci za alkoholičara su jedan od načina da im se pomogne.

I dalje ćemo naglašavati da je alkoholizam uglavnom bolest uma, u tome što alkoholičar nastavlja piti zbog mentalnog sklopa u kome se nalazi i zato je izlječenje povezano sa stvarima duha, uma.

Alkoholičar ne može vjerovati sebi, svojim mislima, osjećanjima ili najboljim namjerama. Oni uvjeravaju sebe da će stvarno popiti samo jedno piće, i neupitno ponovo završe pijani. Čeznja za alkoholom i potreba da se preživi kao aktivni alokoholičar čini ih potpuno samoživima, ljudi postaju samo stvari za manipuliranje da bi se omogućilo alkoholizmu da traje. To je bolest za koju ih um uvjerava da trebaju nastaviti pod svaku cijenu. Čudno, naša kultura je podržala obožavanje samog sebe, laganje da se sklopi poslovna pogodba, smatra se pametnim. Neumjerenost u hrani, oblačenju, materijalnim dobrima, kućama itd. vidi se kao znak uspjeha. Opsjednutost novcem i radoholičarstvom smatra se dijelom divnog kapitalističkog sna. Oslanjanje na neku višu silu, spoznaja sebe samih kao nemoćnih, smatra se slabošću. Laži, opsjednutost samim sobom, ekstremno ponašanje itd. su dijelovi alkoholizma. Istrgnuti se iz alkoholizma dakle znači učiniti nešto protiv-kulturno. Učenje Isusa, pravilno shvaćeno je radikalna, protiv-kulturna stvar, a ovo je gdje «istina Evandjelja» može biti na oštrm rubu prevladavanja alkoholizma.

Kada su ispitani u vezi njihovog ponašanja i zašto su učinili to što jesu, iskreni odgovor je da oni jednostavno ne znaju što se dogodilo. Kada ih obitelj bombardira pitanjima kao: «Jesi li glup?»...»Zar ti nije stalo?»...»Zašto jednostavno ne možeš reći ne?», oni uviđaju istinu svega toga ali ih um pretvori i odbacuje to sve. Postaju sve manje dostupni onima oko sebe, npr. Njihovoj djeci. Njihove misli postaju opsjednute nabavljanjem i konzumiranjem alkohola. Njihov posao trpi; mogu izgubiti posao i obitelj. Tako se ciklus produljuje. Njihova osobnost postaje uništena kao i njihovo tijelo. Oni razvijaju tako nisko samopoštovanje da im ovo više nije bitno. Kada konačno izađu iz poricanja i shvate ovo, Biblijskom snažnom naglasku na vrijednosti ljudske osobe mora se dozvoliti da punom snagom pogode alkoholičara.

Kada se napravi test krvi kod alkoholičara, nema uzročnika bolesti prisutnog u krvi, kao što ima kod npr. ovisnika o drogama. Kao i kod bilo koje droge, što više alkohola unese, tijelo razvija veću toleranciju, i više je potrebno da bi se proživjeli raniji momenti smirenosti, opuštenosti, pozitivnih osjećanja itd. Zbog ovog nije nimalo muževno reći:» Mogu pojesti mnogo peciva, a da to na mene uopće ne utječe». Čovjek koji to kaže ima problem, i ide brzo u pravcu tragičnog, jadnog samouništenja. Kako se alkohol stalno unosi u tijelo, velika potreba za njim se razvija i mora biti zadovoljena. To je istinita priča s moralnom porukom našeg reagiranja na redovno sagrješenje. Tu počinje zavist od redovnog unošenja alkohola. Pijenje prestaje biti društveno; alkoholičar počinje piti sam. Na kraju osoba u potpunosti postaje ovisna od alkohola do te mjere da je češće pijana nego trijezna. Kad narkomani ostave većinu droga, čak i heroin, osjećaju jake apstinencijske simptome, ali oni obično nisu opasni za život. S alkoholom je drugačije. Okorjeli alkoholičar koji prestaje odjednom treba to učiniti u odgovarajućoj ustanovi za detoksikaciju s profesionalnim osobljem. Između 8 i 24% takvih alkoholičara, koji odjednom prestanu piti, umiru zbog toga vrlo brzo (5). Oni ubijaju sebe da bi živjeli. Spominjem ovo zbog toga što ne vrijedi grditi takvu osobu:»Prestani momentalno

piti, u potpunosti odmah!», naročito ako žive u seoskim područjima daleko od medicinske pomoći. Fizičko sprečavanje takve osobe da ima pristup alkoholu na ovom nivou ovisnosti ravno je ubojstvu. Želite li ih stvarno prisiliti da prestanu piti, morate osigurati profesionalnu pomoć za detoksikaciju. Pomoglo bi svima koji piju u «društvu» da uđu u odjeljenje za detoksikaciju. Vidjet ćete muškarce – muškarce koji su nekada bili sretno oženjeni ili uspješni poslovni ljudi, kako se tresu toliko jako da mogu hodati jedino ako se drže za zid ili ogradu stepeništa, vrišteći dok to čine od nepoznatog straha; žene koje vrište zbog uvjerljivih priviđenja, uvjerenje da nešto puži po njihovoj koži. To bi moglo biti dovoljno da vas natjera da odlučite da nikada više nećete piti i sigurne da nikada ne ponudite alkohol nekome čiju prošlost i podrijetlo znate. Malo je toga što se može učiniti da se spriječi ova trauma. Kroz to se mora proći. To je ono što čišćenje od alkohola zahtijeva. Nije baš tako lako, dakle, kao inzistiranje da alkoholičar ostavi piće jednom zauvijek «odmah»! Kada bi vaš okorjeli alkoholičar stvarno prestao potpuno i momentalno, rezultat bi za njega (ili nju) bio tako poražavajući i dramatičan da biste se vjerojatno uplašili i poželjeli da imate neku medicinsku pomoć u blizini. Jednostavno, ne biste znali kako se nositi s time. Budite realni u ovome što očekujete od alkoholičara i potražite profesionalnu pomoć.

Genetika

Uočeno je da alkoholizam ima tendenciju da bude nasljedan. Ovo shvaćanje može biti pogrešno primjenjeno tako da alkoholičar opravdava svoj grijeh mislju da je neminovan; oni su bespomoćne žrtve. Po svojoj prirodi psihologija alkoholizma (a on je u osnovi bolest uma) traži opravdanje. Tako je alkoholičar sklon potegnuti ovaj genetički argument. Ruski alkoholičari mi često govore da je to nešto što ima veze s nečim što je Rusima u krvi. Obitelj alkoholičara treba naravno biti u mogućnosti da istakne da oni nisu alkoholičari. Bog neće tako jako osuditi ponašanje koje je neminovno. Ne postoji tako nešto kao što je neminovni grešnik. Mi nismo samo mehanizmi koje kontroliraju geni. Mi smo svatko od nas stvoreni jedinstveni od Oca da bi On djelovao Svojom specifičnom slavom u nama. Efektivno ateistički svijet nema smisao, ni red, ni svrhu. Ako je alkoholizam u bilo kojem smislu genetički, trebalo bi da neki ljudi piju, a da nikad ne postanu alkoholičari. Ovo je naravno netočno. Ovaj svijet ima malo razumijevanja za našu vezu s daleko većim Božjim planom, u kome svatko od nas ima važan i divan dio. U Kristu, mi smo jedno novo stvorenje (2 Kor. 5:17). Alkoholičaru je potreban novi život, jedna «viša sila» kako to Anonimni Alkoholičari nejasno izražavaju, a ovo je na kraju jedino moguće u Kristu. Tako Pavao može trijumfalno kazati:»A ja više ne živim, nego živi u meni Krist. A što sad živim u tijelu, živim vjerom sina Božjega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene (Gal.2:20). Mi smo u nekom smislu iz Adama i kršteni u Kristu. Mi smo preseljeni iz «kraljevstva ovog svijeta» i dovedeni u «kraljevstvo Sina Božjeg ljubavi». «Zakopavši se s njim krštenjem, u kojem s Njim; ustanite vjerom sile Boga koji ga uskrsnu iz mrtvih» (Kol. 2:12). Živjeti život alkoholičara znači boriti se protiv onoga što Gospod Isus traži i namjerava ostvariti. U tjelesnosti, ne možemo zadovoljiti Boga. Zato je odsječeno u savršenom žrtvovanju Krista, i mi se osobno identificiramo s tim dostignućem kroz krštenje. Teško da ove Pavlove riječi govore da ponovljeno, nastavljeno grešno ponašanje je neminovno i neizlječivo. Nadam se, da je vjernik alkoholičar prekinuo s grijehom. Nadamo se, da je alkoholizam odsječen od njega. Mi moramo «računati da smo odsječeni od grijeha» ako smo kršteni (Rim. 6:11) a uporna pijanstva ne postižu ovo. Istražujući u grijehu, on uništava svoje prijateljstvo, ali ne i svoj važan odnos s Ocem i Sinom. Jednom brat u Kristu, uvijek brat – ili bar koliko je nama dozvoljeno da procijenimo. Zbog svih ovih razloga, ja od sveg srca preporučam obitelji alkoholičara

nevjernika da o ovim stvarima govori članu alkoholičaru – da nađu vremena i prostora da objasne ove doktrine, ljepotu ovih stvari, jer u istini, u stvarnosti stvarnog Krista, konkretne nade u Kraljevstvo, nade tvrdoglavog Izraela...samo u tim stvarima nalazi se vrhunska «viša sila» da potpuno transformira jedan život. Zbog toga, ja osobno nisam protiv krštenja priznatog alkoholičara. Zaista, ako su oni došli u fazu priznanja problema i očajnički mole Božju milost da im pomogne u njihovoj nevolji to bi mi se činilo važnim kao dio njihovog procesa izlječenja. Tako mnogo alkoholičara priznaje da pomišlja na Boga u svojim patnjama. Oni gotovo svi govore da vjeruju u Boga i da su voljni osloniti se na Njega. Sve što oni imaju u svojoj svijesti je jedna ideja o Bogu kome nedostaje moć. Tko je On, Njegova istinska osobna stvarnost, tome ih treba podučiti, ili ih ponovo naučiti. On nije neka ideja, neka kulturna tvorevina kojoj nedostaje moć. On je stvarni. On postoji. On je strastveno zainteresiran za živote i sudbine Njegove djece.

Opširnije

Smisao vjerovanja ljudskih bića da ih je Bog stvorio

Zato što smo stvoreni prema Božjem liku, struktura samih naših tijela nalaže nam da se potpuno predamo Njegovom cilju (Mt. 22:19-21). Sve što nosi Božji lik – tj. sama naša tijela – mora se predati Njemu. «On nas je stvorio, i mi smo postojanje Njegovo (ps. 100:3). Mi moramo biti Njegovi u stvarnosti samo što je On naš tvorac. Tako mi ne samo da vjerujemo u stvaranje već moramo proizvesti jedan život predan Tvorcu. Bog je stvorio čovjeka prema svom liku; zbog toga ne bismo smjeli proklinjati ljude (Jak 3:9). Zbog lika koji nose, mi trebamo postupati prema svim ljudima kao što bismo prema Bogu samom; ne smijemo postupati s nekim ljudima kao što bismo sa životinjama, koje nisu Božjeg lika. Zato što smo stvoreni prema Božjem liku ne bismo smjeli proklinjati druge. Proklinjati čovjeka je ubiti ga. To je svrha Jakovljeve aluzije na Postanak. Sasvim jednostavno, poštovanje za osobnost drugih je usađeno nepokolebljivo vjerovanje u to da su oni također stvoreni prema Božjem liku.

Pazimo na svoje ponašanje

Ps. 94:8,9 govori ludama da budu mudri i paze na svoje ponašanje, jer «koji je stvorio uho, zar ne čuje? I koji je oko načinio, zar ne vidi?» Vjerovanje u činjenicu da je Bog zaista naš stvoritelj i tvorac dovest će do svjesnosti da On zato vidi i zna sve stvari. Ovi prvi principi se snažno povezuju, da nas opomenu da živimo život i izgovaramo naše riječi znajući da smo u samoj prisutnosti našeg tvorca. Zapamtite da je vjerovanje u veličinu i pravdu Božje moći stvaranja ono što je dovelo Joba do pokajanja; to nije nešto u što možemo pasivno vjerovati. Samo zato što «Ruke tvoje stvorile su me i načinile me; urazumi me, i naučit ću se zapovjedima tvojim» (Ps. 119:73). David je uvidio da zato što je stvoren prema Božjem liku on ima dužnost željeti da duhovno bude preobraćen u Njegovom moralnom liku, i zato je tražio snagu da se pokori Božjoj volji.

Rad

Često se zaboravlja da je rad posljedica stvaranja, a ne pada. Bog ga je zamislio kao način partnerstva s Njim i samoispunjenja onako kako je on zamislio. Zbog toga je toliko pogrešan duh ljenosti koji usađuje kultura alkohola. Skoro da postoji ambicija da se osigura što je više vremena moguće za «odmor» s bocom; dok je rad u bilo kom obliku bio Božja namjera stvaranja.

Vrijednost osobnosti

Samo oni koji vjeruju da nas je Bog stvorio i da imamo sposobnost vječnog iskupljenja mogu istinski uvidjeti vrijednost osobnosti. Samo oni mogu shvatiti vrijednost

ljudskih bića, da mi nismo obične životinje, već da postoji čudo u ljudskom životu koje nas inspirira tome da težimo spašavati ljude kroz propovjedanje Evandjelja. John Stot je snažno prokomentirao: «Kada se ljudska bića obezvrijede, sve u društvu se pokvari. Žene i djeca se preziru; bolesne smatraju smetnjom, stvari su teret; protiv etničkih manjina postoji diskriminacija; kapitalizam pokazuje svoje ružno lice, eksploatira se rad u rudnicima i tvornicama; kriminalce maltretiraju u zatvoru: guše se mišljenja opozicije, ekstremna desnica je izmislila Bensen, a ekstremna ljevica Gulag; nevjernici su prepušteni umiranju u svojoj izgubljenosti; nema slobode, dostojanstva, ili bezbrižne radosti; čini se da ljudski život nije vrijedan življenja, jer jedva da je više ljudski. Kada se ljudske osobine cijene, zbog njihove unutarnje vrijednosti, sve se mijenja; žene i djeca se poštuju, o bolesnima se vodi briga, a starijima se dopušta da žive i da žive dostojanstveno; discidente slušaju zatvorenike rehabilitiraju, a manjine su zaštićene; radnicima se daje poštena plaća, pristojni uvjeti rada i proporcionalni dio u dobitku, a Evandjelje se prenosi do svih krajeva planete. Zašto? Zato što su ljudi važni, zato što svaki muškarac, žena i dijete imaju značaj kao ljudsko biće, stvoreno po Božjem liku».

1.4 Krivica

Svaki alkoholičar živi život neuspjelih pokušaja da prestane. Alkoholičari često ulaze i izlaze iz pokušaja liječenja 10 puta ili više – ali često zbog svake pijanke zažale i obećaju sebi da se to neće ponoviti. Ovo izgrađuje dubok osjećaj krivice i osobnog neuspjeha. U svijesti mnogih alkoholičara, oni shvaćaju da je njihovo ponašanje pogrešno. Kad su u pitanju Christadelphian-si alkoholičari, ovo je naročito izraženo. Sukob između njihovih vjerovanja i njihovog ponašanja postaje nepodnošljiv, a pijanstvo je lakši izlaz. Jedna anketa je pokazala da 48% Baptističke zajednice koriste alkoholna pića. Zanimljivo je zapaziti da je 18% njih zapalo u alkoholizam. Razlog je vjerojatno krivica... jer trpe veću krivicu kada koriste alkohol (6).

Krivica čini da se alkoholičar osjeća prljavim i ružnim. Bez obzira na to koliko žena alkoholičarki prekriva svoje lice šminikom, svjesne su ružnoće svog lica. Krivica je dio jedne snažne opadajuće spirale. Alkoholičarska osoba zna da je povrijedila Božji lik u kojem je stvorena. Je li ona može ili ne može ovo riječima izraziti nije bitno. Na nekom nivou svijesti ona ovo saznaje – a tim više ako je Christadelphian-ka.

Riječ upozorenja

Postoje ljudi koji piju samo kad su u društvu, a često ih članovi njihovih obitelji okarakteriziraju kao alkoholičare. Da bi to izbjegli, postoje indikatori stvarnog alkoholizma koji uključuju slijedeće:

1. Redovito pijenje sam i u tajnosti.
2. Imanje određenog vremena i mjesta za pijenje i uzrujanje ako je to nemoguće ostvariti.
3. Osjećaj nezainteresiranosti za životne radosti osim alkohola.
4. Čuvanje alkohola na nekoliko mjesta npr. kod kuće, u autu, uredu, dvorištu.
5. Ispijanje svakog pića vrlo brzo.
6. Potreba da se pije da bi se osjećao sposobnim obavljati svakodnevne poslove.
7. Potreba da se pije rađe nego jede.

1.5 Priroda grijeha i iskušenja

Ovdje možemo uvesti Christadelphian-sko shvaćanje vruga. Ne postoji ni zmaj, ni osoba zvana Vrag tamo negdje, a koja je odgovorna za naša iskušenja, ni jedan anđeo koji je pao sa 99-og kata pa čeka da vas zaskoči u trenucima slabosti. Mi sami imamo izvor iskušenja u

našoj vlastitoj psihi, našem razgovoru sami sa sobom, ili našem «srcu», kako to Biblija naziva. Ovaj izvor pogrešne sugestije je stvarni i važan «sotona» ili protivnik. Ne postoji ništa izvan neke osobe što može ući u nju i uprljati je – bilo da je alkohol ili heroin. Grijech nastaje iznutra, iz «srca čovječjeg» (Mk. 7:15, 21-23). Ljudski um je arena za važnu duhovnu borbu.

Griječ se po samoj svojoj prirodi hvata za ljudski život. Što se više prakticira, čvršći je taj zahvat. Mora da ste ovo i sami iskusili. Počinite li neki grijeh prvi put duboko ste šokirani sami sobom poslije toga i brzo se pokajate pred Gospodom. Slijedeći put kada to učinite, osjećanja šoka i kajanja su daleko slabija. Učinite li to opet, i opet, i opet... to postaje način postojanja, a svijest postaje uglevnom umrtvljena. Kod alkoholičara i narkomana ova činjenica se tjelesno manifestira. Ovisniku treba sve više i više alkohola. To je bolest koja napreduje, kao i što sam grijeh napreduje. Tjelesni metabolizam alkoholičara se mijenja, isto kao što i duhovna struktura postaje također obamrla u poricanju i zahtjeva sve više tjelesnog zadovoljenja. Vidim neke sličnosti s homoseksualnošću. Nitko nije rođen kao homoseksualac, pa ipak ako se ovaj grijeh redovito prakticira, homoseksualci usvajaju određenu psihologiju i vjerojatno čak i neke tjelesne promjene što sklonost prema istom spolu čini jednom «prirodnom» željom. To je svejedno griješno. Njima je također potrebna pomoć, suočavanje s Božjom riječju, da se izvuku iz poricanja i podrške pune ljubavi da bi se promjenili.

Alkoholizam: sastojak grijeha?

Dobro poznati pad u alkoholizam, u koji se uvjerilo svako društvo, kod nekih svojih članova, možda je sastavni dio grijeha. Vino je simbol nekoliko stvari, ali u posljednjoj knjizi Biblije čini se da je jedan definitivni simbol zla (Otk. 14:8, 19;16:19;17:2;18:3). Za alkoholičara, «ono grize kao zmija i truže kao otrovnica» (Izre. 23:29-32). Zmija je sastavni dio grijeha; i takav je alkoholizam, kaže Solomun. Lukavost zmiје otkriva se u tome kako alkoholičar manipulira svim stvarima da bi postigao cilj pijanstva. Vino i pijanstvo koriste se kao jedna pojava za Božji sud (Jer. 13:9-14;48:26). Možda je to zbog toga što pijanstvo samo po sebi postaje kazna – osoba tjelesno i mentalno postaje alkoholičar jer je ovo Božja potvrda u njihovu grijehu. Slično tome, ako neka osoba svjesno odbija prihvatiti Biblijsku istinu, Bog im šalje jaku zabludu da možda neće moći naći pravi put (2 Sol. 2:10).

Pogrešno citiranje Svetog pisma

Svjedočenje o iskušenjima Gospoda u pustinji pruža uvid u način kako «sotona» ljudskog uma funkcionira. Mi čak možemo citirati Sveto pismo sami sebi da bi opravdali grijeh. U razgovoru s alkoholičarima kršćanima, ako su iskreni, vjerojatno će doći do priznanja da su zloupotrijebili Biblijske tekstove da bi opravdali to što piju. Ako diskusije u kojima učestvujete vode do rasprave o tome kako Biblija govori o vinu na pozitivan način, slijedeće može pomoći:

- U Biblijskim vremenima, alkoholna pića imala su drugačiji kontekst od ovog danas. Tehnike destilacije bile su prilično ograničene; nije bilo hladnjaka, korištene su porozne posude što je dozvoljavalo zraku da dođe u dodir s vinom u vrenju, a čepovi su rijetko kad čvrsto zatvarali. Alkohol se može destilirati u bilo kojoj jačini samo pod «anerobičnim» uvjetima, tj. kada nema nikakvog dodira između zraka i tekućine. Procjenjuje se da ništa nije moglo fermentirati, i ima više od 10% alkohola a da se ne pretvori u ocat. Većina alkoholnih pića imala su jačinu od oko 2% alkohola (7). Vina su često pravljena kuhanjem «vina» - pri čemu isparava alkohol – dodavanjem vode, da se napravi neka vrsta likera. Tako su to bila ugodna pića, ali je samo upotreba velikih količina mogla dovesti do pijanstva. Vina također nisu bila dostupna u velikim količinama – kada je vino isteklo iz Kane, bilo je problem napraviti još. Izrada vina bila je jedna industrija po količinama. Tako su vina bila alkoholna, ali

uglavnom slaba u uspoređivanju s modernim vinom koja sadrže 20% alkohola, i alkoholnim pićima poput vodke od 40% ili više. Utjecaji vina upotrebljeni su u nekim Biblijskim redcima kao figura ili ilustracija/slika u riječima; ali ovo ne opravdava pijanstvo Ps 104:14,15 govori o blagoslovu koji «vino veseli srce čovjeku». Ova fraza i one oko nje ne govore o efektima plodova na tijela ljudi, već prije o utjecaju jedne dobre žetve na osjećanja onih koji ih skupljaju.

2. Shvaćanja vaše reakcije

2.1 Uvod

Na isti način kako alkoholičar ne razumije sam sebe, misterija alkoholizma čini i one uvučene u njen ili njegov alkoholizam jednako zbunjenima. Oni ne razumiju što im se dešava, zašto se to dogodilo, kakva treba biti njegova reakcija. Oni se u sebi bore s pitanjima jesu li oni osobno krivi za ono što se dogodilo. Njima je često neugodno i osjećaju da se malom broju ljudi mogu povjeriti. Potrebno je razumjevanje sebe samog, vidjeti sebe samog kao dio jedne veće slike... prije nego ženu koja živi u stanu broj 42 u bloku zvanom 98 Nevsky Prospekt... koja ima muža teškog alkoholičara, a nema novaca za račune ovog mjeseca i nema odjeću za djecu i koja uskoro također može izgubiti posao i koja redovito dobiva batine... i... i...

Ona mora sagledati sebe izvana.

2.2 Poricanje

Hajde da počnemo s jednom pričom. Bili jednom jedna majka i njezin sin koji su živjeli u jednoj sobi s jednim ogromnim slonom. Slon je bio toliko velik, da je zauzimao većinu prostora, i oni su se teško kretali između njegovih nogu. Kad god bi telefon zazvonio, slon je frktao tako glasno da je njemu bilo neugodno i nisu mogli čuti što ona druga osoba govori. Sav njihov novac odlazio je na hranu slona. Plašili su se da slon može jednog dana ustati i srušiti strop, a susjedi iznad njih bi pali na njih. Bilo je tako teško primati goste kod kuće. Ponekad je slon spavao i stvari su bile nekako u redu. Tijekom godina, majka je uvijek govorila sinu: «Da se nikad nisi usudio kazati bilo kome o slonu kojeg mi imamo, u redu?». On se oduševljeno slagao s tim i nije rekao nikome. Kad bi njegovi prijatelji došli, dok je slon spavao, on je pokrivaio slona plahtama da bi ga pokušao sakriti i ponašao se kao da slon nije tamo. On i njegova majka postali su opsjednuti strahom, da netko može saznati za slona i pomisliti da su oni oboje ludi. Uvečer su pažljivo navlačili zavjese, spuštali su slušalicu telefona kada je slon frktao. Zabrinutost oko slona, strahovanje što on može slijedeće napraviti, odvelo ih je u jedan život ispunjen brigom. U svakoj njihovoj odluci dominirao je strah od slona i koliko bi bilo neugodno ako bi netko saznao za njega. Ali su znali da je slon tamo! Trebale su godine da majka i sin shvate to. Trebalo im je dugo vremena da shvate najočigledniju činjenicu – svi su znali da oni imaju ogromnog slona u sobi! Ovo prilično liči na ono što može biti život s alkoholičarem. Nitko ne smije saznati. To se mora prikriti. Opsjednutost alkoholičarem čini obitelj slijepu za očiglednu činjenicu, izvrće njihove odnose s drugima. Izlaženje na kraj s alkoholičarem počinje dominirati životima onih s kojima oni žive. Cijela situacija ne može se tako nastaviti. Ona škodi svima koji su umiješani. Mora doći do suočavanja s prirodom problema, i mora se učiniti jedan realni napor da se nešto napravi povodom toga. Priznanje da je slon tamo, veliki, masivan i stvarni, izvan naših osobnih moći da s time izađemo na kraj je početak rješavanja problema.

2.3 Pomaganje ili onemogućavanje?

Alkoholičarima je potrebna pomoć. Pomoći u ovom kontekstu, je učiniti za nekoga nešto što on ne može učiniti sam. Mnogi koji žive s alkoholičarem postaju opsjednuti njime i

izlaženjem na kraj sa životom isto kao što je alkoholičar opsjednut pićem. Oni lako mogu dozvoliti da njihova «pomoć» postane jednostavno onemogućavanje alkoholičara da nastavi piti. Slijedeća pitanja mogu pomoći da se odredi razlika između pomaganja i onemogućavanja alkoholičara u vašem životu:

1. Jeste li se ikada pretvarali da se alkoholičar samo ne osjeća dobro, npr, javili da je bolestan «njegovom poslodavcu» i lagali o njegovim simptomima?
2. Jeste li prihvatili dio kritike za njegovo pijenje ili ponašanje?
3. Jeste li izbjegavali razgovor o njegovom pijenju strahujući od njegovog odgovora?
4. Jeste li za njega platili kauciju za izlazak iz zatvora ili neku zakonsku kaznu?
5. Jeste li plaćali račune koje on treba platiti?
6. Jeste li mu posuđivali novac?
7. Jeste li pokušali piti s njim da bi ojačali vaš odnos?
8. Jeste li njemu dali «još jednu šansu», pa onda još jednu i još jednu? U tom slučaju povjerenje u vas postaje sve slabije.
9. Jeste li prijetili da ćete otići ili se «odvojiti» na neki drugi način, a niste to učinili?
10. Jeste li završili neki projekt ili posao koji alkoholičar nije uspio sam završiti?

Na kraju sve ove stvari omogućavaju alkoholičaru da nastavi, prije nego što mu pomognu da prestane. Preko 90% alkoholičara je ili zaposleno ili sposobno za rad (8). Od potpunog propadanja štite ih obitelji i prijatelji, i tako oni teturaju dalje u svojim očajničkim, bezistinskim postojanjima.

Ljubav štiti; svi to znamo iz 1 Kor.13. Iskrena ljubav nikada ne želi javno poniziti. Pa ipak, s druge strane kod kroničnog alkoholizma nema svrhe prikrivati. Kao i za slona u kući, o čemu smo govorili ranije, tajna je vjerojatno svakako «otkrivena». Vi ćete se osobno naći upleteni u prisilnu mrežu neistine, do te mjere da postajete pogođeni bolešću alkoholizma. Naglasili smo da je glavna osobina ove bolesti samozavaravanje; dio bolesti, važan dio, je vjerovanje da je nemate. Laži koje se moraju nastavljati i javno i u razgovorima samog alkoholičara na kraju će postati dio vaše psihe. Da bi živjeli «istinu» u Kristu mi ne možemo stalno plesti mrežu laži i zavaravanja. Morate alkoholičara suočiti s ovom jednostavnom činjenicom. Bog je riješio grijeh Izraela tako što se udaljio od njih. Morao je dozvoliti da oni potpuno propadnu, usprkos tome što ih je to povrijedilo. Ublažavanje pada neće ovo postići. Alkoholičar se na kraju mora suočiti sa svojim Tvorcem. Jedan prijedlog je da se ostavi poruka pisma ljubavi koja objašnjava zašto odlazite provesti noć van kuće kad se alkoholičar vrati pijan. Usput svi trebamo shvatiti da oni koji moraju živjeti s alkoholičarem često jednako trebaju podršku, jednako su zarobljeni u opsesiji kao i sam alkoholičar.

Bog postupa s njegovim pobunjenim narodom na jedan način koji je ustrajan, a ipak sadrži nagle promjene plana koje zahtjeva istinska milost i milosrđe. Oni koji žive s alkoholičarem često pokazuju promjenjivo i nedosljedno ponašanje. Jednog momenta oni vrište na alkoholičara, prijete svime od smrti do rastave, sljedećeg ga suosjećajno spašavaju od posljedica njegovog posljednjeg pijanstva, smišljaju izgovore za drige itd. Još jedno obećanje spremno slušaju o tome kako će se on promijeniti i shvaćaju ga ozbiljno, usprkos tome što su tolika slična obećanja prekršena. Bog ne postupa ovako s problemima ponovljenog grijeha. On radi na kraju, odlučno. Ja naglašavam da ovdje govorim o okorjelom alkoholizmu, a ne o povremenom pijanstvu. Ovo ćemo sada razmotriti u detalje.

2.4 Otudjenje

Izvesti alkoholičara iz poricanja i kasnije mu pomoći do pobjede, za to je potrebna intervencija. Na isti način Bog je posredovao u našim beznadežnim životima da bi nas priveo Sebi. Krist se uspoređuje s Bogom koji cijepa nebo i silazi dolje. Pa ipak radikalno

posredovanje u životu alkoholičara često znači odvajanje od njega. Ovako postupajući mi pokazujemo ljubav Boga koja nam je pokazana na križu. On nije dao svoga Sina u ljutnji ili bijesu ili jednostavno zato što smo mu se smučili. On je to učinio na proračunat, uzvišeno samožrtvujući način. Ovo je model za Christadelphian-sku obitelj koja se mora udaljiti od člana alkoholičara.

Alkoholizam je grijeh. Svijet oko nas je tražio način da ublaži ovu jednostavnu činjenicu tijekom proteklih 100 godina. Alkoholizam je napredovao od toga da je bio grijeh, do toga da je psihijatrijski problem, bolest, i sada (nekima) samo jedan mentalni zdravstveni poremećaj. On je možda sve to, ali je grijeh bez obzira na to kakve sve psihijatrijske poremećaje on može stvoriti. Shvaćanje ovoga pomoći će alkoholičaru, kršćanu, da sagleda stvari u jednoj perspektivi u kojoj to nevjernik ne može. Kako Bog postupa s grijehom koji je postao navika? Imao je mnogo iskustva u ovome u Njegovom odnosu prema Izraelu, Njegovom tvrdoglavom preljubničkom narodu. Tragično je, On ima mnogo više iskustva u tome s nama također. Kas su se Izraelci slijepo predali grijehu, bili su slični alkoholičarima, pijani i omamljeni za svoje odgovornosti pred njihovim Bogom. Što je Bog uradio zauzvrat? On nije rekao: »Pa, Izraele ti i ja smo završili, ne želim imati ništa više s vama, odlazite i ne gledajte me nikada više«. Je li Bog odbacio svoj narod? Nikako (Rim 11:1,2). Došlo mu je da ih sve uništi i da počne ispočetka (Izl. 33,34) – ali On to nikada nije učinio. Prema Hošaji On se osjećao kao ostavljeni ljubavnik, muškarac koji je oženio ženu koja voli biti prostitutka. On je žalio nad onim što su oni radili. Volio ih je tako duboko pa je poslao svoje slugе, onda Sina svoga da ih zove natrag k Njemu (Mt. 21:33-38) znajući da će ubiti Njegovog voljenog sina. Prikazujući Oca, Isus je plakao nad Jeruzalemom, iskreno ih moleći da se vrate Ocu: « O Jeruzaleme, o Jeruzaleme!» (Mt. 22:37). Parabola o izgubljenom sinu govori prvenstveno o Ocu koji vjerno čeka tvrdoglavog Izraela da se vrate Njemu iz lutanja po svijetu nevjernika.

Drugi Biblijski dokazi govore o tome kako se Bog udaljio od Izraela, odvojivši se od njih. On nije to učinio zato da ga oni ne bi uprljali, niti zato što je bio ljut na njih ili što mu je zbog njih bilo neugodno. Oni su nastavili sramotiti Boga tako što su blatili Njegovu ime među nevjernicima. Ipak Njegova ljubav prema njima izdiže Ga iznad toga. On trpi sramotu zbog Svoje ljubavi prema njima. On nikada neće završiti s Izraelom. Zašto se onda On toliko udaljio od njih? Samo, dakle za njihovo dobro. Pogledajte Biblijske dokaze:

- Bog je napustio Izrael da bi ih pročistio; to je bio dio vatre koja će ih očistiti od njihove drozge (Ez. 22:20-22). Postojala je jasna namjera i cilj u Njegovom udaljavanju.
- Bog ih je napustio da bi golotinja njihovog grijeha bila otkrivena – On ih više neće prikrivati u očima svijeta nevjernika (Ez 23:29)
- Izajia koristi činjenicu da je Bog napustio Izrael što je osnova Njegove molbe njima da se vrate Njemu (Iza.2:5,6). On ih je ostavio da bi se mogli vratiti Njemu cijelim svojim srcem, ali je naravno stalno želio da mu se vrate.
- Bog govori Izraelu da zato što je On napustio njih, oni trebaju potražiti Njega (Am 5:2,4).
- Bog bi napustio svoj narod sve dok oni ne bi uvidjeli da njihovi problemi postaju zato što On nije uz njih. (Pz. 31:17)
- U 2 Ljet. 12:5,6 mi čitamo o tome kako je Bog napustio Izrael, ostavljajući ih u ruci Sezaka; ali zbog toga su oni postali skrušeni i On se vratio njima.
- Napustio je Ezekijela da bi otkrio možda Ezekiju samom što je u njegovom srcu – jer Bog je već znao, sigurno, bez bilo kakvog eksperimentiranja (2 Ljet. 32:31).
- Neh. 9:28,31 koristi iste židovske riječi za ostaviti, napustiti u dva smisla «Ti si ih ostavljao u ruku neprijatelja. Ali radi milosti svoje velike nisi ih ostavio»

Bog je ostavio Izrael, ali ih je čuo kada su zaplakali i vratio im se; i u uzvišenom smislu On ih nije ostavio zbog Njegove mislosti i milosrđa. Tako se Zion osjeća ostavljenim od Boga, ali na kraju shvaća da to nikada nije bio slučaj (Iza.49:14). Onda će se činiti kao da ih je Bog ostavio za samo jedan kratki momenat (Iza.54:6,7)

Sve je ovo možda jedna shema za nas. Zastrašujuće je teško odvojiti se od alkoholičara s istom čistoćom motiva koje Bog ima. Bili ste povrijeđeni, zlostavljani, iskorišteni... ako se ovdje ljubav i istinsko nalikovanje Bogu najviše iskušava. Mi ne možemo potpuno ostaviti jednog člana obitelji izgubljenog u alkoholizmu, ali možemo se udaljiti, ostaviti ga u izvjesnoj mjeri. Postojao je plan i svrha u Njegovom udaljavanju; to nije bio samo gnjev iznerviranosti i zamor od ljudskih slabosti. Da je Bog nastavio aktivan odnos s Izraelom prolazeći kroz beskrajne cikluse, osude, nejasnog pokajanja, obećanja da će činiti bolje, opraštanja grijeha osude... onda se ne bi rješavali stvarni problemi. Njegovo odvajanje od njih ostavlja i same dovoljno dugo da se suoče sami sa sobom i da dođu do stvarnog pokajanja koje On traži. Užasno je i tragično teško Bogu učiniti ovo odvajanje.

Hošea ima neke opise Božje patnje u srcu dok ovo čini, koje su, po meni neke od najsnažnijih riječi u Bibliji: »Kako da te dam, Efrajime? Da te predam, Izraele? Kako da učinim od tebe kao od Adama? Da te obratim da budeš kao Zebojim? Ustreptalo je srce moje u meni, uskolebala se utroba moja od žalosti. Neću izvršiti ljutoga gnjeva svojega, neću opet zatrti Efrajima; jer sam ja Bog,, a ne čovjek, svetac usred tebe; neću doći na grad». (Hos.11:8,9).

Ovdje se svemoćni Bog bori sam sa sobom. Obećao je da će sprovesti svoj užasni bijes protiv njih, da će ih uništiti sudom Sodome jer su se ponašali još gore. On neće dozvoliti Sebi da ovo u potpunosti učini, zato što ih je volio. Ili opet: »Ostavih dom svoj, napustih nasljedstvo svoje; što bijaše milo duši mojoj, dadoh ga u ruke neprijateljima Njegovim. «(Jer.12:7;2 2 Kralj. 21:14; Ps 78;60).

Treba zapaziti da je Bog ranije obećao (koristeći iste židovske riječi) da nikad neće ostaviti, napustiti svoj narod (1 Sam.12:22; Ps. 94:14). Ipak na to su ga natjerale potrebe Izraela. Tako nemojte osjećati da ste u zamci ranijih obećanja, koja ste dali u ranoj fazi alkoholizma, da ćete uvijek podržavati i biti uz taj grijeh. Naravno, odvajanje mora biti potpuno posljednja mjera.

Trebate se odvojiti od alkoholičara, mada čak da ga tjelesno ostavite. To će biti bolno za srce, bez obzira na to koliko ste ljuti na tu osobu. Bog zna vašu bol i On će biti uz vas. On to prolazi cijelo vrijeme sa svojom kolebljivom djecom. Ovo odvojenje je potrebno kako za vaše dobro, tako i za njihovo pokajanje. U suprotnom, i vi ćete postati također ovisnik, s lišnošću upletenom u slabosti drugoga, više nego neko neovisno Božje dijete, koje raste upravo kao jedno palmino drvo zasađeno pokraj rijeke Božje riječi (Ps.1:3). Kako učiniti ovo odvajanje, bit će teški i razlikovat će se od slučaja do slučaja. Tjelesno odvajanje nije automatski i potreban odgovor, osim ako vas alkoholičar ne zlostavlja. Trudite se da pokažete ljubav, ali ne i suosjećanje koje postiže alkoholičara na njegovom pogrešnom putu. Nikada se nemojte odvajati motivirajući bijesom, već prije ljubavlju. Objasnite što radite i zašto. Objasnite da više nećete prikrivati alkoholičara i nalaziti izgovore drugima. Nećete pomagati pijenje davajući novac, kupujući alkohol, mijenjajući odgovore da bi prikrili njegovo ili njeno vjerojatno pijanstvo. Objasnite da ste ustrajni u vašem služenju Bogu na druge načine, a ne jednostavno tako što se potpuno upleteni u mrežu života alkoholičara, ali ih utješite time da odvajanje ne znači napuštanje. Vi ih volite. Bog voli nas i naši grijesi nikada ne utječu na naše stajanje pred Njim u Kristu, prije utječu na naše praktične odnose s Njim. Objasnite alkoholičaru da pokušavate postupati iskreno na osnovi Biblije i toga kako je Bog postupio s Izraelom. Uvjerite ih da vaše odvajanje od njih ne znači da ste ih osudili. Istaknite da vi imate

naviku da činite grijeh na druge načine, pazite da se ne osjećate pravednijim od njega, ili da ste bolji pred Bogom nego oni, samo zato što vaši grijesi nisu tako vidljivi. Podsjetite ih na stih koji kaže da su grijesi nekih ljudi vidljivi unaprijed, idu prije njih na osudu (to se odnosi na alkoholičara), dok drugi imaju grijeh koji će biti očigledni tek tada (1 tim. 5:24) Ova posljednja kategorija, možete reći iskreno od srca se odnosi na vas i vi ste zabrinuti zbog toga.

Pustite i pustite Boga

Na kraju, to mora biti slučaj: »Pustite i pustite Boga«. Ovo naravno nije isto kao da ste jednostavno okrenuli leđa problemu. Mi ne možemo potpuno opomenuti niti kontrolirati druge – iako svi mi imamo ponešto od «kompleksa Krista», izigravanje Boga, kada mi mislimo da je (ili potrebno da bude) isključivo u našoj moći da mijenjamo nekoga. Skloni smo tome da se osjećamo loše kad ovo ne možemo postići. Iskrena ljubav «ne traži svoje» (1 Kor. 13:5); naša ljubav prema alkoholičaru mora biti čista, a ne dio ljubavi prema samom sebi. Samopouzdanje Kristovo nije bilo pogođeno time koliko je malo ljudi odgovorilo na Njegov rad. On je našao plan, a da ga nijednom nije nametnuo. Naša ograničenja treba jasno definirati, tako da ne postanemo usputnik ovisnik ovisne osobe, opsjednuti njome do te mjere da to škodi našoj osobnosti i odnosu prema Bogu. Veliki preokret kod savjetnika alkoholičara pokazuje koliko je lako čak i za profesionalce upasti u ovo. Mi možemo upravljati samo sobom i našom realcijom na situacije. Pokušajte ustanoviti redovnu rutinu za stvari u kući. Ovo je dobro, ne samo za djecu koja su umješana, već vas utvrđuje kao nekog tko kontrolira u suprotnom kaotičnu domaću situaciju. Treba postojati redoviti vrijeme za obroke. Treba redovito čitati Bibliju. Vrijeme za odlazak na spavanje je redovito. Te stvari neće mijenjati alkoholičar sve dok ste vi tjelesno sposobni. Čitajte i ponosno isčitavajte Psalam 37, podvlačeći koliko nam je puta rečeno: »Nemoj se žestiti« u bilo kakvim okolnostima – zbog našeg osobnog odnosa prema Gospodu i naše nade u vječni život u Kraljevstvu. Gnjev je jedna od tipičnih osobina za mnoge porodice koje imaju alkoholičara. Jednom, kada je alkoholičar izvučen iz poricanja, postoji mnogo realnih mogućnosti koje vam se stvaraju. Postoje stručni savjetnici i Christadelphian-si i svjetovni, a Anonimni alkoholičari imaju mnogo ogranaka širom svijeta. Moj savjet vama bi bio da pokušate angažirati jednog kvalificiranog kršćanskog savjetnika koji se bazira na Bibliji, čim je alkoholičar voljan. Ova «bolest» stvarno je izlječiva uz Božju pomoć! Samo 15% Amerikanaca alkoholičara ulazi u proces liječenja dobrovoljno. Većinu dovode oni kojima je stalo do njih.

2.5 Strpljenje i opraštanje

Nema brzog lijeka za alkoholizam. Očekivanje brzih rezultata frustrira mnoge brižnike. Samo po sebi, ovo je izazov za vjeru u Boga koji čovjeku izgleda «kao da nikad ne žuri» kako je brat John Tomas volio kazati: »Osloni se na Gospodina i čekaj Ga« (Ps.37:7), govorio je David. Ovo se mora postići bez obzira na to u kakvoj smo situaciji. Alkoholičarima je potrebno mjesto gdje se mogu vratiti bez veće sramote nakon recidiva, tako da mogu početi ponovo. Ovo «mjesto» može biti kuhinjski stol i razgovor sa kćerkom ili suprugom, ali to «mjesto» ne smije biti mjesto gdje se prikriva neuspjeh ili se istinski smisao njihovog ponašanja na bilo koji način umanjuje. Sramota i skrivanje krivice samo će utvrditi alkoholičara u njegovoj situaciji. To «mjesto» mora, što je najvažnije, biti mjesto vjere, povjerenja i iskrenosti. Zaista ne smijete uništiti to povjerenje alkoholičara time što ćete ga ogovarati drugima, naročito u vrijeme frustriranosti. Razgovori u kuhinji, ili gdjegod da su, moraju biti mjesta stvarnosti gdje će alkoholičar bez srama naći hrabrosti da ponovo pogleda sebe i da ponovo odluči. Njemu je potrebno točno objašnjenje, koje im daje jasnu sliku o realnostima koje su izbjegavali i stvarali. Treba im to potanko objasniti: postoje potpune suprotnosti između Njihovih riječi, principa i postupaka.

Molitva

Molitva je moćna. Ona zaista mijenja stvari. Bog je voljan učini nešto u životu nekog trećeg zbog molitvi i napora drugih. Tako, kada je Gospodin vidio vjeru prijatelja, On je oprostio i izliječio paraličara (Mk. 2:5). Nakon svakog razgovora s alkoholičarem, izrecite kratku molitvu. Sanuel je rekao da prestajanje s molitvom za grješni Izrael, znači grijehiti protiv Gospoda (1 Sam.12:23). Potreba sama po sebi je poziv na molitvu. Nije potreban leleći poziv na molitvu s tornja neke džamije; tragična potreba alkoholičara je poziv na molitvu. Obitelj alkoholičara su «alkoholičari» - kako ih zovu – suočit će se s iskušenjem da dozvole do molitve postanu rutina i da zapadnu u prosto prolaženje kroz pokrete, bez stvarne vjere da će ih Bog čuti. Zbog ovoga je molitva predstavljena u Svetom Pismu kao jedna borba, hrvanje i sa samim sobom i s Ocem voljnim da učini neke stvari tek ako se odgovarajuća količina tamjana molitve diže pred Njim. I kada se molimo «i neka dođe Kraljevstvo tvoje» mi molimo Božju volju da sudi nama i Njemu u našim životima. Mi molimo da On postane najveći autoritet u našim životima, koji nas vodi prema ulazu u to Kraljevstvo koje će sigurno doći. Svakodnevno u našim molitvama trebamo predati našu volju Božjoj volji.

Očaj alkoholizma, način na koji je on jedna misterija i neodoljiv od pribjegavanja «višoj sili», je snažan motiv za molitvu. Vi ste u poziciji Jeremije koji je živio među otpadnicima Judama pogođenim sušom zbog njihovih grijeha; «Ima li među taštinama u naroda koji daje kišu? Ili nebesa daju sitnu kišu? Nisi li ti to, Gospodine Bože naš? Zato Tebe čekamo, jer ti činiš sve to» (Jer. 14:22). Molitva donosi nadu. Beznadežnost je očigledno najjače osjećanje onih koji brinu o alkoholičaru. Ako su naša osobna ograničenja sigurna, mi se osobno možemo radovati iskreno u konkretnoj nadi u život vječni koji nas čeka. Ako mi imamo vjeru, također postoje osnove za nadu čak i za našeg prijatelja alkoholičara. Zamislite u svojoj glavi sliku Oca koji čeka željno izgubljenog sina da mu se vrati: «on nije čuo da mu se možda vraća. On je svakodnevno čekao i nadao se (Lk. 15:20). Nadanje Božje je stvarno nevjerovatna inspiracija – ako dopustimo da to bude. Gospodin je blizu svih koji ga prizivaju, svih koji ga prizivaju u istini. Želju ispunjava onima koji ga se boje, tugu njihovu čuje i pomaže im» (Ps. 145:18,19)

Treba znati da Anonimni alkoholičari imaju sastanke za obitelji alkoholičara. Postoje grupe za podršku koje rade među Christadelphian-sima, koje bih ja toplo preporučio.

3. Biblijski odgovori

3.1. Uvod

Život s alkoholizmom podhranjuje jedan duh beznadežnosti. To je jedna potvrda da je Bog nemoćan. Ovdje se vjera u Boga stavlja na probu. Možemo imati realne nade u bolje. Molitva mijenja stvari, i Bog mijenja stvari čudotvorno. On stvarno čini čuda radikalno mijenjajući ljudske živote (9). Vjerujemo da je činio čuda u prošlosti, jer tvrdimo da je Biblija riječ Božja. Moramo shvatiti vezu između onoga što je On učinio u prošlosti i onoga što On može učiniti sada. Zbog ovog Psalmi često govore o onome što je Bog učinio npr. kod Crvenog mora, a onda jako mole Boga da se umiješa odmah, sada u život Psalmista. Biblijska povijest nije laž. To nije mrtva povijest od prostog značaja za porijeklo. Ti događaji su živi sa snagom i važnošću, jer taj Bog je naš Bog. Njegova ruka nije toliko kratka da ne može spasiti ili ju pružiti (Bro.11:23)

Svugdje je prihvaćeno da su 12 koraka Anonimnih alkoholičara (vidi dodatak 1) i prisustvovanje njihovim sastancima daleko najuspješnija metoda u prerastanju alkoholizma. Sramota je za nas što moramo prihvatiti ovu neoborivu činjenicu. Ta organizacija nije čak ni kršćanska, iako se jedan dio njene filozofije preklapa s kršćanstvom u širem smislu. Pravo kršćanstvo, koje prenosi svećenstvo vješto i pametno, treba biti mnogo snažnije od 12 koraka. A.A...Nas bi trebali zvati sa svih strana zbog našeg uspjeha u izlaženju na kraj s ovim problemom, ali mi kao zajednica jedva smo počeli priznavati ovaj problem, a ne radimo nešto

povodom toga. S nesumnjivom istinom, kojom smo blagoslovljeni, trebamo biti moćna općina za svijet ove generacije; a naša primjena Biblijske istine na problem alkohola je samo jedno od mnogih područja gdje bismo trebali biti na terenu da dokazujemo to. Pravi problemi alkoholizma vrte se oko istine i priznanja prave prirode grijeha, iskušenja, Biblijskog «vruga» Boga i Njegove moći da spašava. U ovom području Christadelphians-ka zajednica je blagoslovljena velikim i pravim uvidom u ono čemu nas Sveto pismo stvarno uči. Istina ne smije ostati tek teoretska, u postavkama, teološka istina. Trebamo je iznijeti na ulice i pokazati snagu te istine u praksi; ne samo u mjenjanju života, već i u kvaliteti transformacije nevidene u bilo kom drugom sistemu terapije. Vidite, liječenje alkoholizma je u stvari dolaženje do istine. Doktrine u koje Christadelphian-ci vjeruju su «istinitije» ili Biblijski točnije nego bilo što na što sam naišao. Te doktrine su stvorene da izazovu jedan način života: iskrena doktrina vodi k iskrenom životu, a iskren život je ono što je lijek za alkoholizam. To čini naše potencijale, kao zajednice u ovom svijetu, tako uzbudljivim, naročito u kontekstu borbe protiv alkoholizma.

3.2. Prozirnost i osuđivanje

Osuđivanje grijeha

Alkoholičar mora uvidjeti da je ono što on radi pogrešno, ne samo štetno za njega već pogrešno pred Bogom. Alkoholičarima obično nedostaje samopoštovanje i imaju tako jadnu sliku o sebi da im jednostavno objašnjavati da «štetiš samom sebi» neće napraviti veliki napredak. Trebaju biti osuđeni pred Bogom, zbog činjenice, da oni vrijeđaju Boga koji ih je stvorio i stalno branio. Dakle, zbog čega je alkoholizam pogrešan? Prilično je ograničen argument ako se odgovori: «samo zato što Biblija kaže da je to pogrešno «da, Biblija to osuđuje, ali postoji razlog za Božja načela, oni nisu proizvoljni, a alkoholičar vjerojatno neće prihvatiti neki argument koji kaže; «Učini ovo i nemoj učiniti ono samo zato što viša sila tako kaže».

- Alkoholizam se zasniva na stalnoj psihozi laganja sebi samom, onima okolo. To nije jedna povremena laž, to je jedna situacija gdje neistina održava život jedne osobe. Bog istinski zahtijeva od nas da budemo iskreni prema Njemu i da «živimo istinski» da bismo bili njegova djeca, mi trebamo živjeti život duha, a ne život tijela. U tijelu mi ne možemo zadovoljiti Boga. Zbog toga ne smijemo davati našem tijelu uvijet da se ono može radovati (Rim.13:14). Držanje alkohola, seoski farmer koji ga svjesno proizvodi itd – to znači raditi točno ono što Bog kaže da ne radimo. Planiranje i davanje našem tijelu znači udaljšavanje njegovim požudama. Poodmakli alkoholizam je pažljivo planirano ponašanje.
- Alkoholičar lukavo planira da manipulira sa svim stvarima da bi imao pristup alkoholu i nastavili ga trošiti.
- Iako su u izvjesnom smislu «sve stvari zakonite» njih Bog ne dozvoljava ako podpadnemo pod njihovu vlast (1 Kor. 6:12: 10:23). Jasno je da je alkoholizam jedna situacija gdje je osoba zarobljena. Bog želi da mu služimo u slobodi; za slobodu Krist nas je oslobodio na križu (Gal.5:1). Zbog toga ne bismo trebali obezvrijediti taj rad križa tako što ćemo slobodu zamijeniti za ropstvo opet grijehu.
- Alkoholizam je poznato i uporno odbijanje da se voli. Stav «baš me briga» prema sebi i drugima nespojiv je s osnovnim učenjem i primjerom Isusovim. Ako nemamo ništa od njegovog duha, način života i razmišljanja, onda nismo Njegovi. Ovime se, naravno, ne želi reći za svakog alkoholičara da «nije njegov». Alkohol neminovno uništava obitelji, a ako čovjek ne pokušava zbrinuti svoju obitelj, on je «gori od nevjernika» (1Tim.5:8). Mi trebamo biti

otvoreni pred Bogom. Alkoholizam nam onemogućava da spoznamo sebe, da spoznamo svoj lik, naša tijela, našu bol, naše odnose...kada se prema Božjoj riječi trebamo suočiti s njima po Njegovoj milosti.

Odgovornost

Biblija uči, i to je prvo načelo među nama, da je znanje povezano s odgovornošću. Ja ni namjmanje nisam zainteresiran za to kako ovo utječe na pitanje tko će biti uskrsnut i kome će biti suđeno. Znajući imamo odgovornost da postupamo prema tom znanju. Alkoholičarima je potrebna pomoć da preuzmu veću odgovornost za svoje ponašanje, to osjećanje odgovornosti zamijenilo je u njemu samoporažavajuće samosažaljenje. Jedna strategija s alkoholičarem Christadelphian-cem, ili čak i nevjernikom koji ima neko poznavanje Evanđelja, je podsjetiti ili naučiti osobnom znanju o Bogu, da su oni Njegova djeca, napravljena po Njegovom liku da oslikavaju Njegovu slavu, veoma važnu za Njega; da je Njegov Sin bio kao i oni, ali nijednom nije sagriješio i da je dao svoj život kao njihov predstavnik, tako zahtjevajući neku našu reakciju prema njemu. Ovdje ja vjerujem da propovijedanje Evanđelja može ići ruku pod ruku sa savjetovanjem i brigom za alkoholičare. Što više znaju o «višoj sili», to su odgovorniji prema njemu; a osjećaj odgovornosti prema «višoj sili» je vrlo važan u osiguravanju motivacije da se prestane.

Uviđanje naših ograničenja

Uviđanje ljudskih ograničenja je ključno za program 12 Koraka Anonimnih Alkoholičara. Onaj tko brine mora ozbiljno shvatiti da on ne može biti Spasitelj alkoholičara. Promjena se može silom nametnuti, a to nas baca natrag na najosnovnija pitanja. Vjerujemo li da Krist znači «Spasioc»? vjerujemo li u Njega. Samo Otac i Sin mogu potpuno transformirati ljudski život. Mi se trebamo moliti da oni učine to, žarka molitva je nešto što nedostaje iz ispravne reakcije na tragediju alkohola. Mi sami smi nemoćni. Sam alkoholičar također mora to uvidjeti. Poslanica Rimljanima 7:15-25 treba se čitati alkoholičarima opet i opet. Tu imamo iz riječi prenjetu unutrašnju borbu nekog alkoholičara:

«Tako ne znam što činim; ili ne činim što želim, nego što mrzim – to činim. Ako pak činim što ne želim, slažem se sa zakonom i priznajem da je dobar , jer to sad ne činim više ja, nego grijeh koji obitava u meni. Znam, naime, da u meni, tj. u mom tijelu dobro ne obitava; jer htjeti toga ima u meni, ali činiti dobro – toga nema. Jer ne činim dobro koje želim, nego zlo, koje ne želim, to činim, a kad činim ono što ne želim, to ne činim više ja, nego grijeh koji u meni obitava. Želeći dakle, da činim dobro, nalazim da za mene važi zakon – da je zlo u meni. Tako se po unutaršnjem čovjeku radujem Božjem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji djeluju protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom grijeha, koji je u mojim udovima. Bijedan sam ja čovjek; tko će me izbaviti od ovog smrtnog tijela? Bogu hvala kroz Isusa Krista, Gospodina našega»

Kada želimo činiti dobro, zlo je prisutno kraj nas. O, kako smo jadni mi ljudi! Te riječi ne odnose se posebno na alkohol, iako su jako važne u vezi toga. One su o grijehu uopće. Mi smo svi u osnovi uhvaćeni u psihozi alkoholičara. Ipak, Pavao trijunfira u Poslanici Rimljanima 8 da hvala Bogu, kroz našeg Isusa Krista imamo način da pobjegnemo. Nejasna «viša sila» kod Anonimnih alkoholičara ovdje je posebno definirana. Samo ponos čini da smo mi, bilo da smo alkoholičari ili oni koji brinu o njima, odbijamo prihvatiti u potpunosti potrebu za veličinom Oca i Sina. Skloni smo misliti da ćemo vlastitim snagama moći izaći iz ovog problema.

Poniznost je jako bitna. Najtragičniji slučajevi su alkoholičari koji su bili trijezni nekoliko godina, a onda su se vratili piću. U skoro svakom slučaju, oni su pili ponovno zbog ponosa i zato što su odbijali vidjeti svoja ograničenja. U stvarnosti ponos dolazi prije pada (Izr. 26:18). Također zapažam odlučan ponos u muškarcima koji su bili trijezni npr. Mjesec dana. Oni su ponosni na tu činjenicu. Taj ponos dovodi ih do toga da zaboravljaju svoja ograničenja, svoju potrebu za Bogom, i oni ponovno srljaju u grijeh.

Na Božjem sudu ljudima će biti očigledno da nije priličilo čovjeku stvorenom od praha da ugnjetava sebi ravne (Ps. 10:18)

Poštovanje prema drugome ozbiljno nedostaje u našim sebičnim prirodama, ali što više razmišljamo o našoj osobnoj sebičnosti, kao stvorenja od praha, to ćemo više vidjeti da zlostavljanje drugih, na bilo koji način, je neprimjerno. Ne moramo čekati sudnji dan da shvatimo ovo, jer poznajemo smrtnost i sklop čovjeka iz osnovnog Biblijskog učenja. Ta veza između naše smrtnosti i poniznosti iznijeta je u Pavlovom opisu našeg sadašnjeg stanja kao «tijela naše poniznosti» (Fil. 3:21). Vjerovanje da smo smrtni treba nam donijeti skrušenost.

Naša vjera u Boga je smanjena pogrešno usmjerenom vjerom u čovječanstvo. Mi ćemo radije vjerovati nekom doktoru, mehaničaru, ljubaznom susjedu, sebi samom... nego što ćemo se prepustiti Bogu kao posljednjem utočištu. «Prođite se čovjeka, kojemu je dah u nosu; jer što vrijedi (Iza. 2:22) uspoređeno s velikim Bogom Izraela? Čini se da Job 27:9 to govori (iako je židovski tekst pomalo nejasan) da se svaki čovjek na svojoj smrtnoj postelji obraća Bogu u nekoj vrsti molitve; ali vjerovanje u smrtnost čovjeka ogledat će se u tome da jedan pravedan čovjek živi život u molitvi, obraćajući se Ocu, što će biti u kontekstu njegovog posljednjeg obraćenja Bogu u vrijeme umiranja. Pravi smisao naše molitve dovest će do naše molitvama ispunjenog, potrebnog kontakta s Ocem u svim našim danima. Tako nam uništenje i smrt daju uvida u istinsku mudrost (Job 28:22). Alkoholičar i njegova obitelj se suočavaju s ovim stvarima. Jedini i jedini put naprijed je da spoznamo naše slabosti kao ljuska bića, i veličinu i moć Oca i Sina koji nas vole više nego što ćemo mi to ikada shvatiti.

Opširnije

Istina: Biblijska analiza

Svi mi tražimo nekog prema kome ćemo biti potpuno iskreni i ranjivi, tko će se prema nama odnositi s milošću, poštovanjem, povjerenjem i razumijevanjem punim ljubavi. Svaki put kad pomislimo da smo našli takvu osobu, a ona nas iznevjeri, mi se dublje zatvaramo u sebe. U tome leži grijeh ogovaranja, prekršenih obećanja i izdaje; i kao zajednica mi se moramo brzo dobro zagledati duboko u sebe da bi vidjeli je li je način na koji postupamo jedni prema drugima taj koji nas vodi bliže Ocu i jedne drugima, ili dublje u sebe same. Zbog naših ponovljenih loših iskustava s ljudima, mi se prepuštamo tako lako površnim, lažnim odnosima. Govorimo o sigurnim temama, ne otkrivajući zaista intimne dijelove naših srca. Neuspjehe ne dijelimo, frustracije ne priznajemo, rane prikrivamo. Žrtvujemo istinu na oltaru očuvanja mira i uglednih društvenih odnosa. To nas vodi u život tihog očaja i usamljenosti u masi koje toliki mnogi osjećaju. Mi u Kristu imamo «istinu» i tražimo da je živimo. Što to znači?

Fraza «istina» koristi se u Svetom pismu kao rezime Božanskog života; jer govoriti istinu i biti iskren prema sebi i Bogu je suština života kako ga je Bog zamislio. Želim demonstrirati ovo: jer prečesto se predpostavlja da zbog toga što poznajemo i vjerujemo u prave postavke Evandelja mi smo automatski «od istine». Slijedeći ulomci pojašnjavaju dovoljno da se «istina» ne odnosi toliko na intelektualnu čistoću razumijevanja, koliko na ispravan način života. Ako netko razumije Biblijsko tumačenje drugačije od nas, npr. po

pitanjima proročanstva to ne znači da je on «napustio istinu», ali ako mi lažemo, onda smo «napustili istinu», uprkos tome što imamo ispravno razumijevanje doktrina Evanđelja.

Griješnici okreću leđa istini (2 Tim. 4:4, Titu 1:14). Oni su lišeni istine (1 Tim. 6:5). Bog je otkrio istinu, ustvari poslao je svoga Sina da je živi, proglasi, ali griješni ljudi su odbili slušati.

Engleski jezik nema glagol «istinit», ali Pavao koristi takav glagol kada podstiče Efežane da «u istini» u ljubavi, trebaju rasti u Kristu u svim stvarima (Ef.4:15). Mi ovo možemo razumjeti kao «govoriti istinu u ljubavi» ali vjerojatno trebamo vidjeti istinu kao kvalitetu postupaka jednako kao i govor. Pavao želi da njegovi preobraćenici žive istinu kao da je i govore. Stvarni duhovni rast nemoguć je jedino u načinu života «u istini». Pavao poziva Korinćane da poste «uz beskvasni kruh iskrenosti i istine», što je po njemu suprotno zlu – ne kao suprotnost pogrešnim interpretacijama Biblijskih ulomaka. U Ps 15:2 pravednost u postupcima uspoređuje se s govorenjem istine u našim srcima.

- Ps. 69:13, 117:2 koriste «istinu» osvrćući se na Božju milost i spasenje. Pokazati milost i spasenje drugima znači biti «istinit» u Biblijskom smislu.
- U Jer. 5:1 svakome tko traži «istinu» bit će oprašteno tj. tražiti pokajanje je opraštanje. To istina znači u ovom smislu. Neće jednostavno samo onima koji traže ispravno razumijevanje Biblijskih stihova biti oprašteno.
- U Jer. 9:3, biti «hrabar za istinu» ne znači lagati i obmanjivati svoju braću; ne odnosi se na svađanje s drugima zbog njihovog tumačenja Svetog pisma. Tragično je što takve osobe neki drže «hrabrima za istinu», a to uopće nije Jeremijin kontekst.

Iskren život

«Istina» je jasno povezana s Evanđeljem. Naravno, vrlo je bitno u što mi vjerujemo. Pavao govori o «riječi istine Evanđelja» (Kol. 1:5) i «o istini evanđelja» (Gal. 2:5). On se osvrće na «riječi istine, evanđelja našeg spasenja» (Ef. 1:13). Sasvim je Biblijski što se mi osvrćemo na našu vjeru kao na «istinu», ali jasno je da je istina jedan način da se opiše ili sumira način života koji doktrine istine trebaju izazvati u nama. Tako je «novi čovjek... stvoren u pravednosti i svetosti istine» (Ef. 4:24). Pokoravamo se istini u iskrenoj ljubavi prema našoj braći (1Pet. 1:22), ne samo intelektualnim pristankom na lijepom razgovoru; mi «činimo istinu» kada volimo brata svoga (1 Iv. 1:6); ako je istina u nama, onda mi koračamo u njoj (3 Iv.3). Mi trebamo hodati uspravno prema istini Evanđelja (gal.2:14); istina je uspravno hodanje. Vjerujem da je namjeravano da doktrina istine proizvede jedan istinski način života. Poslanica Efežanima 4:17:21 govori da živjeti jedan tašt i pohlepan život znači ne pokoravati se istini koja je u Kristu. « Poslanica Soulunjanima 2:12 uči da ne vjerovati u isinu znači uživati u nepravednosti. Postoji moralna veza između bilo koje laži i jednog neduhovnog života. Tako je pokajanje priznanje istine (2 Tim. 2:25). Netko može naučiti teoriju o Božjoj istini, ali je nikada ne prepoznati tj. pokajati se i živjeti život istine (2 Tim. 3:7) tj. biti proziran pred Bogom i brutalno iskren prema samom sebi.

Kristova istina

U Ivanovom evanđelju 18:37 Isus je rekao Pilatu u kontekstu Njegove predstojeće smrti da je On došao na ovaj svijet da bude svjedok istini – križ je bio vrhovni svjedok i prizor istine. Tamo nije bila propovijedana neka doktrina; već prije način života do koga su na kraju vodile te doktrine. Poslanica Galaćanima 3:1 protestira kod Galaćana kako su oni mogli ne pokoriti se istini kada im se razapeti Krist tako jasno pokazao, jasno je da je Pavao vidio pokornost istini kao pokornost smislu križa. Postoji jedna snažna paralela u Gal. 4:16: «ja sam tvoj neprijatelj, jer ti govorim istinu... vi ste neprijatelji križa Kristovog». Tako je napravljena

paralela između križa i istine (Iv. 17:19); ali naše posvećenje je kroz pročišćenje u krvi Gospoda. Ista riječ je upotrebljena za naše posvećenje kroz tu krv (Heb. 9:13; 10:29, 13:12). Može se zbog ovog čini da Dan. 8:11,12 opisuje oltar kao «istinu». Križ Kristov je vrhunska istina. Tu vidimo ljudski rod onakav kakav stvarno je; ovdje vidimo stvarni efekt grijeha. Iznad svega, ovdje vidimo slavnu stvarnost činjenice da je jedan Čovjek s našom prirodom prevladao grijeh, i kroz njegovu žrtvu nama stvarno može biti oproštena neistina cijelog našeg grijeha; i ovako imamo jednu stvarnu, konkretnu, definitivnu nadu u život vječni. Isus je rekao istinu ovome svijetu u smislu da je On bezgrešan (Iv. 8:47). U Evanđelju po Ivanu 17:19 također kaže da se on posvećuje, tako da «istina», tj. Njegov savršeni život i smrt, mogu posvetiti nas. To je bilo Njegovo priopćavanje istine ljudima. Nastavljajući u riječi Krista mi ćemo znati istinu (iv.8:31,32) – ne toliko da ćemo steći veće znanstveno obrazovanje, već će naš život oslikavati naše znanje o Kristu koji je «istina». Istina nas oslobađa; Sin nas oslobađa (Iv. 8:32,36). «Istina» je dakle jedan naziv za Isusa. Znanstveno obrazovanje, samo po sebi, ne može nikoga osloboditi grijeha; ali živa prisutnost, primjer i duh života drugog Čovjeka može, i čini to. U Evanđelju po Ivanu 14:6 put, istina i život su paralelni – istina je put života; «istina je u Isusu» (Ef.4:21). Duh života u Kristu oslobađa nas grijeha (Rim. 8:2); ali Gal. 5:1 jednostavno kaže da nas je Krist oslobodio (ista grčka fraza) od grijeha. Čovjek Isus Krist je Njegov «duh života», čovjek i Njegov način života bili su u potpunom skladu. Uvijek su to bili; jer u Njemu riječ je postala tijelo. Postojala je istina u samoj Njegovoj osobi, u tome da su načela Boga istinskoga bili savršeno i potpuno proživljeni u Njegovoj osobi, u biću.

Samorazgovori

Što ovo sve može značiti u praksi? Svi mi razgovaramo sami sa sobom. Postoji stalni tok samorazgovora koji teče u nama, bez obzira na to je li mi povremeno tiho izgovaramo riječi sebi ili ne. Neki ljudi imaju samorazgovore koji stalno ocrnjuju njihovu samouvjerenost iz dana u dan, iz tjedna u tjedan, iz mjeseca u mjesec, iz godine u godinu. Drugi imaju misli bijesa i zamišljaju loše stvari protiv zla za koje misle da drugi čine. Drugi, pak imaju misli krajnje taštine, raskoši, požude, različitih fantazija i sve to utječe na naše riječi, postupke i na kraju ambicije. «Iz obilja srca, usta govore. Zato, čuvajte svoje srce, jer je ono izvor života» (Izr.4:23). Zbog ovoga nam je rečeno da govorimo istinu u našim srcima. David definitivno misli na nas samorazgovor. Naš samorazgovor je najvjerojatnije neistinit, fantazija i zamišljanje. Budite svijesni, jako svijesni privatnih razgovora koje vodite sami sa sobom. Budite sigurni da je sve ono što govorite sami sebi, čak i ako nije o duhovnim stvarima, makar istinito. Ovdje ova velika tema iste počinje i završava se. U idealnom slučaju, naš samorazgovor trebao bi biti o Isusu, o Ocu, o stvarima Njegovog Kraljevstva. O bilo čemu što je pravedno, istinito, na dobrom glasu....Naš samorazgovor je blisko povezan s onim što bi Sveto pismo nazvalo vragom – nepresušni izvor pogrešnih sugestija i neduhovnih viđenja, koji, čini se stalno žubore u nama. Vrag – onaj Biblijski je «otac laži» (Iv.8:44). Izgleda da neiskrenost počinje u našim samo-razgovorima. Ja bih čak otišao tako daleko da skoro definiram vraga kao naš osobni samo-razgovor. On je sličan jednom opasnom lavu koji urla; jednoj lukavoj zmiji i nalazi se u svakome od nas. Kontrola samorazgovora je vrlo važna, a Biblijsko vodstvo treba osigurati njegovu istinitost; jer je nedostatak istinitosti korijen svakog grijeha. Vjernički grijeh obično počinje ne kao čin svjesne pobune, već prije kroz jedan složen proces samoopravdanja; za koji pri pokajanju mi shvaćamo da je bio tek izvrtanje značenja riječi u našem samorazgovoru. Zbog toga je istinitost smisao duhovnog života. Poricati da smo ikada bili neiskreni znači poricati da smo ikada grijehili. Svi se mi suočavamo s tim problemom. Zbog toga Isusova tvrdnja da je On bio «istina» je bila suprotna tvrdnji da je On bio bezgrešan. Samo ovako je On put u vječni život.

3.3 Pokajanje

Ovdje vjernik ima mnogo prednosti nad nevjernikom. George Best u svojoj autobiografiji: «Dobro, loše i šampanjac» opisuje svoju borbu protiv alkohola, često ističe da usprkos bogatstvu i slavi, ili možda baš zbog njih, on nije imao stvarnu motivaciju da ostavi bocu. Ovaj nedostatak motivacije je ono što spriječava tako mnogo alkoholičara da prestanu. Njihov strh od posljedica, njihove posljednje pijanke može motivirati neke alkoholičare, ali samo na ograničeno vrijeme. Za nas motivacija nije samo sebična – što mi želimo jedan sretniji porodični život i ekonomski uspjeh, već mi imamo i jednu dužnost prema Bogu, jer On nas voli, voli nas i volio nas je više nego ćemo ikada shvatiti, iako nas kroz stoljeća vječnosti to sigurno očekuje. Mi zato želimo živjeti onako kao bi On hiti da živimo; želimo živjeti život Kraljevstva odmah sada. Iskreno želimo biti kao Onaj koji nas je volio do kraja, koji je položio svoj život za nas, Njegove prijatelje. Za alkoholičara vjernika ovo uključivanje je ostavljanje alkohola. Mi želimo biti kao On, da živimo, i budemo, i shvatimo kao što je On činio i čini.

Pijanci neće naslijediti Kraljevstvo; tako stoji u Poslanici Korićanima 6:10 i Gal. 5:21. Je li to znači da ni jedan alkoholičar koji ne može prestati neće biti tamo? Oni imaju jedo stanje svijesti da stalno okreću leđa onome što su činili. Lako je upirati prstom u alkoholičara. Njihov je grijeh koji je otvoren i ide ispred njih na osudu. Svi smo mi, nažalost, kronični griješnici. Mi griješimo, pokajemo se i ponovno činimo isto. Mi očajavamo. Mi mrzimo grijeh. Mi se držimo Pavlovih riječi u poslanici Rimljanima 7:15, 25 i tješimo se da smo to mi. Čitamo dalje u Poslanici Rimljanima 8 da nas je duh novog života u Isusu oslobodio od naočigled, neminovnog zakona grijeha u nama. Čudimo se i dalje našim ponovnim neuspjesima i držimo se milosti i iskrene, potpuno iskrene mržnje prema grijehu koji činimo i jake želje za prevladavanjem. Željno čekamo s radošću spasenje Kraljevstva. Malo po malo, uspijevamo se promijeniti, a to je ono što Bog traži od alkoholičara, brata ili sestre, kao minimum. Za one koji žive s alkoholičarima, vi imate istu sklonost koju svi imamo – da uveličavamo očiglednije grijehe drugih sa samozadovoljnom smirenošću u sebi, čiji grijeh nije toliko očigledan, a isto je toliko kroničan. Uvidite vašu sklonost samopravednosti, zapišite i analizirajte vaše kronične grijehe. Shvatite da će alkoholičar, član vaše obitelji, jako dobro osjetiti bilo kakvu samopravednost ili dvoličnost u vama. Vi ih želite voljeti jednom Biblijskom ljubavlju do boljeg puta. Dvolično osuđivanje nije način da se ovo postigne. Ukažite alkoholičaru na to da se pijanstvo nalazi na listi zajedno s idolopoklonstvom, razdorom, gnijevom, ljubomorom, prežderavanjem kao jedan od grijeha koji će ih isključiti iz Kraljevstva (Gal. 5:19, 21), a vi ste također ponekad razdražljivi, gnijevni, popustljivi prema sebi, ljubomorni i idolopoklonici, pohlepni itd. Bolje je da ovo priznate unaprijed, jer je poznato da su alkoholičari pronicljivo kritični prema drugima oko sebe. Razlika između alkoholizma i povremenog pijanstva je u tome što je to grešan način života, koji se stalno ponavlja kao dio života. Vi (i mnogi drugu, u bratstvu), činite grijehe koji, što ih više činite, sve su više na rubu toga da vas odvedu u slično grešan način života. Ovdje Gospod koristi život s alkoholičarem da inspirira istinsku poniznost i samospoznaju u životima onih oko njega. Ono što je griješno kod alkoholizma nije samo to što uzimamo kemikalije (etilni alkohol) u obimu koji Biblija zabranjuje. Ono što je pogrešno kod toga je laganje, šteta za sebe i druge, oštećivanje tijela jednom sebičnom navikom, iskrivljavanje lika Božjeg, neuspjavanje da se makar pokuša biti dostojan divne namjere koju Bog ima za nas, promišljen nedostatak ljubavi prema samom sebi i prema bližnjem svom. Ipak se svaki od tih grijehova kronično ponavlja u životima mnogih Christadelphian-aca. Ovo ne opravdava alkoholizam, ali predlažem da se ovo treba ustupiti alkoholičaru. Mi ne proganjamo alkoholičara. Svi smo borci protiv grijeha. Nitko nije previše daleko od Boga da bi mu se

pomoglo. Ovo stalno treba naglašavati. Gospodin Isus se sa zadovoljstvom obratio samom društvenom šljamu u Palestini prvog stoljeća.

Jedini sudac

Ne smijemo prići alkoholičaru kao suci, koji željno očekuju kazniti. Jasno je da ljubav mora biti naš motiv. Želimo potaknuti život ljubavi u alkoholičaru; jer ono što je bitno pogrešno kod alkoholizma nije nije samo kršenje zapovijedi već najosnovnije, nedostatak ljubavi. Suočen s ženom zatočenom u preljubu, Gospod naglašava njenim tužiteljima da su oni također griješnici u tolikoj mjeri da nju ne mogu osuditi. Oni napuštaju to mjesto, jedan po jedan. Onda joj Gospod kaže da ne griješi više (Iv. 8:3-11). On je možda ovo učinio u potpunosti zbog nje, prije nego zbog njih. Možda je on naslutio njeno duboko osjećanje nepoštenja, nepravde i svjesnost dvoličnosti drugih. Možda je ona spavala sa svakim od tih samopravednih tužitelja; ili je bar bila svjesna njihovih moralnih neuspjeha. Gospod nije želio da je to spriječi u pokajanju. Druga poanta tog incidenta je da samo Gospod ima moć osuditi. On nije morao izgovoriti ni jednu riječ; Njegovo samopotvrđujuće savršenstvo uvjerilo ju je u Njen grijeh. Ako obitelj alkoholičara počinje osuđivati, oni neminovno riskiraju da alkoholičar provri od mržnje prema njihovoj dvoličnosti. Treba postojati jedna otvorenost u vezi naših osobnih ozbiljnih neuspjeha kada savjetujemo alkoholičara i duboko moleći, punom utočišta, u onome što bi Anonimni Alkoholičari nazvali «višom silom» - poznato nama kao neusporedivi, bez premca primjer ljudskog, savršenog Isusa. Isus je Tražio da svi koju su je optužili otiđu, jer je On ne optužuju, već joj samo govori da ne griješi više.

Pokajanje u praksi

Predlažem da pokajanje treba biti verbalizirano, ono mora biti «priznato» (Iv. 1:9), što podrazumjeva napisanu ili izgovorenu izjavu o problemima. To je kao molitva ili čitanje Biblije naglas; to usporava naše razmišljanje. Trebamo se uhvatiti u koštac sa svim aspektima našeg grijeha. Moramo se suočiti s njim, u svoj ružnoći onoga što smo učinili. Alkoholičar, koji želi prestati treba sjesti trijezan, i napraviti listu svih ljudi protiv kojih je griješio, i svih načina i prilika koje se on može sjetiti kada ih je alkohol naveo na grijeh. U ovome će im pomoći netko blizak njima koji ih šokira pokazujući im listu koju je on napravio o sebi. Alkoholičar mora napisati pri vrhu papira velikim slovima: «Ja sam lagao». To je vrlo važno za oporavak.

Vjeronje da nam je oprošteno, možda je najveći izazov za vjeru svakog od nas, a posebno je teško za vjernika alkoholičara, čija vjera je svakako slaba. Iskrenost mogućeg oprostjenja (Lk.7:42), krajna čistoće i potpunost Božje milosti (Ef. 2:8,9) – o ovim stvarima treba raspravljati s alkoholičarem. Pokušati im prenjeti nevjerojatnu logiku iz Poslanice Rimljanima 8 – ako nas Bog opravdava, onda nitko ništa ne može iznjeti protiv nas. Toliko je mnogo postignuti smrću Gospoda, ali je mnogo više postignuto Njegovim uskrsnućem i novim životom. Bog nije poštedio ni svog vlastitog Sina, i koliko je još više voljan da nam dade badava bilo što drugo? Tamo gdje se grijeh povećao, milost se povećala još više, i Bog je još više slavljn (Rim.5:20). On pretvara Dolinu Aksor, simbol Izraelskog sramnog odlazjenja od Boga, u vrata nade, gdje će jednog dana Izrael pjevati kao u danima kad su izlazili iz Egipta (Hoš.2:14,15). Obećanje da ćemo biti oslobođeni od svog zla je stvarno i značajno (1 Iv. 1:9).

Pokajanje je neinspirirano nečim što otprilike možemo nazvati prijateljstvom. To je primjer drugih, koji nas inspirira u praksi, bez obzira na to koliko dobro shvaćamo probleme, koji su se stvorili između Boga i nas. Mnogo je Christadelphian-aca, koji su se borili i pobjedili alkohol; i mnogo je obitelji koje mogu svjedočiti na način koji će biti od pomoći osobi koja se stvarno i iskreno bori savladati problem. Mnogo je i drugih, koji još uvijek vode borbu.

Možete kontaktirati s nama, slanjem email-a na dh@bbie.org.

Uvjeravamo vas u potpunu, krajnju diskreciju.

Anonimni Alkoholičari uče da će jedan pristup, moći izvan nas samih, kroz susrete s drugim koji vode istu boru, i uzimanje snage od njih. Za pojedine, ovo funkcionira, ali pomislite na još veću moć koja mora postojati u uzimanju snage iz tijela Kristovog! Potrebno je veliko prijateljstvo s alkoholičarem. Pogledajte kako se Gospod družio s grešnicima da bi ih priveo k Sebi. Suprotno od onoga što bismo mogli očekivati, oni nisu razmišljali da činjenica što je On voljan sjediti s njima za stolom, znači da su oni OK u Njegovoj milosti. Njegova sama milost i upornost, nenametljiv efekt Njegove osobne svetosti i milostivo prihvaćanje, inspirirali su ih da se promjene. Tužno je što su mnoge Kršćanske grupe okaljane kompleksom «krivice iz druženja», po čemu se ne treba družiti s nekim tko je kao alkoholičari, da se ne bismo uprljali. To nije način na koji Bog postupas nama. Ranjeni čovjek kojeg su spasili Samaritanci je toliko nalik svima nama. Ranjen grijehom i ostavljen polumrtav i gol na ulici. Slika tog čovjeka, koji leži, jako podsjeća na alkoholičara, skinutog i opljačkanog «pljačkašima» društvenog plijana, reklamiranjem alkohola itd. Ipak ga je Samaritanac (=Isus) odveo u krčmu i sredio da se pobrinu za njega dok se On ne vrati. Krčma je sigurno crkva; tamo pronalazimo duhovno jačanje i zalječenje našeg stanja. To će trajati dok se Gospod ne vrati.

Svaki član tijela, bilo da je alkoholičar ili ne, doprinosi ukupnoj snazi zdravlju tijela. Nitko ne može reći da mu ostali nisu potrebni. Tijelo «stvara vlastiti rast» i izgrađuje se u ljubavi, ojačano hranjenjem koje prenose drugi članovi (Ef.4:16). Postoji snaga i moć izvan nas samih u tijelu Krista. Nažalost, tijelo vjernika mnogi alkoholičari i oni koji se brinu o njemu, vide kao nekoga koji osuđuje, posramljuje, ne razumije, itd. Sveto pismo je na kraju istinito; postoji, da zaista postoji, snaga, moć i zdravlje da se uzme iz tijela Kristovog. Ovdje, ako se poštuje potpuna diskrecija, može se pronaći velika snaga u dijeljenju problema nastalih zbog alkohola s ostalima unutar tijela. Ono što nama svima treba je snažna osuda grijeha ogovaranja i grijeh osude. Ova dva vjerska grijeha Christadelphians-aca sprječavaju nas da budemo sila dobra, čak i snažna oštrica u ovoj generaciji, što bismo tako lako mogli biti.

3.4 Novi život

Nekoliko puta Pavao naglašava da smo promijenili status pri krštenju. Ranije smo bili izgubljeni i beznadežno upleteni u svijet grijeha. Sada, mi smo oslobođeni tako što postojimo u Kristu. Još uvijek smo skloni da u praksi živimo stari život, usprkos činjenici da smo u novom životu po statusu. On opisuje osobine starog života i podstiče svoje preobraćenike da prestanu živjeti na način kao da su još uvijek tamo negdje u izgubljenom svijetu koji se kopreca u blatu. Evo nekoliko primjera:

- Galaćanima je moralo biti rečeno da hodaju u Duhu, da budu vođeni Duhom, ako su razvili plodove duha prije nego pristupe tijelu (Gal.5:16-25.) Za Pavla tijelo je život prije krštenja. Duh je način života poslije, ali Galaćani, promjenivši status, još su uvijek živjeli po tijelu.

Pri kršenju Efežani su skidali starog čovjeka i stavljali na sebe/oblačili se u novog čovjeka (Ef.4:22,23, Rim. 6:6). Zbog gnijeva, laganja i sličnih grijeha, morali su skidati starog čovjeka. (Ef.4:25-28). To je u stvari cijeli kontekst Poslanice Rimljanima 6, klasično poglavlje o kršenju. To nije dio propovjedničkog obraćenja Pavlovog nevjernicima, koje im objašnjava što je kršenja. On piše slabima, kršenim vjernicima, govoreći im da ostave stari život, zbog promjene u statusu, koja se dogodila pri njihovom krštenju. Prije krštenja, bili smo u tamnici «ali sada ste svijetlost (time što ste kršeni) u Gospoda: koračajte kao djeca svjetlosti... u svoj dobroti i pravednosti i istini» (Ef. 5, 8, 9).

Kolišani su morali «usmrtniti» stvari kao što je blud, iako su ga usmrtili pri kršenju (Kol.3.5, Rim. 6:6), opisani su kao da su ranije živjeli u takvim stvarima, kao sada, oni ne čine grijeh

(Kol.3:7) Jasno je da su i dalje radili te stvari. Pavao govori da oni ne rade te stvari prema statusu, u Božjim očima, pa ih zato i ne bi trebali raditi u praksi.

Tito je trebao podsjetiti braću, zato jer su oprani i preporođeni pri kršenju, zbog toga ne bi trebali govoriti zlo o drugima, jer su u prošlosti i oni bili takvi (Titu 3:2-6). Oni su i dalje tako postupali, pa čak i nakon krštenja. Zato su i opomenuti da se prisjete smisla njihovog kršenja, i da žive status koji su dobili pred Bogom.

Upozorivši da nepokajani bludnici i pijanci neće biti u Kraljevstvu Božjem, Pavao nastavlja; «I takvi bijahu neki od nas; ali vi ste oprani, vi ste posvećeni, vi ste opravdani u ime Gospoda Isusa i Duhom Boga našega (1 Kor. 6:11). I zato jer su bili opravdani, smatrani bezgrješnim zbog njihovog kršenja u Krista, zbog toga bi oni trebali:

- a) shvatiti da su im tijela hramovi Duha Svetoga, i zato slaviti Boga u duhu i tijelu,
- b) shvatiti da nisu samo svoji, da bi živjeli život točno onako kako oni to žele,
- c) postupati kao da su stvarno pridruženi Kristu,
- d) dopustiti moći Kristovog uskrsnuća i novog života da djeluju u njima.

Sasvim je jasno, da su Korinćani i dalje bludničili i opijali se, a Pavao kaže da su i oni nekada takvi bili. Jasno je da on misli da su oni promijenili status – i da ga oni trebaju živjeti u praksi. Pavao kopa dublje u psihologiji samoopravdanja grijeha. Oni su govorili da je meso za trbuh i trbuh za meso. Drugim riječima mi imamo osnovne ljudske potrebe i postoje načini da ih zadovoljimo. Pavaov odgovor u osnovi je da ako smo u Kristu, onda smo se zakleli da usmrtimo te potrebe, a ispunjavati ih znači postupati kao da su još uvijek zdravo i dobro. Dalje, pri kršenju, smatra se da smo mi umrli za njih; i mi tražimo da živimo novi život, osnažen uskrsnim životom koji je sada u Gospodu, čijem tijelu mi pripadamo. Udobnost i izazov su pred Christadelphian-skim alkoholičarima danas: «Vi ste oprani, vi ste posvećeni, vi ste opravdani, smatrani pravednima». Sjetite se svog kršenja. To se tada dogodilo. Sada, pokušajte živjeti taj život. Postupajte, ili bar pokušajte postupati onako kako vas Bog shvaća. Alkoholičar mora zapamtiti, kao što su i Rimljani trebali, ogroman značaj činjenice da su kršteni. Oni imaju odgovornost i također ogromnu, neograničenu mogućnost zbog ovoga. Podsjetite ih na to. Ostavite neke fotografije ili podsjetnike na njihove rane dane u Gospodu. Pričajte o tome...

Plodovi duha uključuju stavove svijesti koji će pomoći da se poploči put za istinsku pobjedu protiv alkohola, direktno suočavanje naših najdubljih strahova – npr. da alkoholičar nikad neće prestati piti, može ponekad proizvesti sasvim suprotnu reakciju u nama; suočavanje ojačava baš onu stvar koje se bojimo. Ako alkoholičara suoči s problemom direktno i otvoreno drugi brat ili sestra, on će vjerojatno odmah posegnuti za bocom. Jednom kad je problem uočen i žrtva izvan faze poricanja, nije mudro gurati naprijed previše brzo, previše hitro. Oni koje žive s njima trebaju pripremiti teren ponešto, ohrabrujući žrtvu da svjesno razvije neka od slijedećih duhovnih osobina:

Pozitivno razmišljanje

Alkoholičar i njegova – njena obitelj lako su uhvaćeni u sindrom: «Bori se ili bježi». Pobjediti problem čini se previše; izgleda da je jedina mogućnost pobjeći dublje od njega, vjerojatno u Božju istinu, koliko god kolebljivo, omogućava nam da postignemo bar nešto osnovnog, pozitivnog razmišljanja. U Poslanici Filipljanima 4:8 Biblija to naglašava najjednostavnijim jezikom:»Uostalom, braćo, što god je istinito, što god je časno, što god je pravedno, što god je čisto, što god ljubazno, što god je na dobrom glasu, ako je kakva vrlina, ako je kakva pohvala, na to mislite«. Pokušajte biti pozitivni oko tema koje nisu povezane s problemom alkohola; tražite učešće u Gospodnjem radu na način koji će vam pomoći da prevladate vašu razumljivu opsjednutost problemom alkohola koji je oko vas.

Kontrola emocija i postupaka

«Osoba bez samokontrole je jednako nezaštićena kao neki grad srušenih zidova (Izr. 25:28). Ova osoba će biti ranjiva i često vođena negativnim emocijama. Njezin završetak opisan je u Poslanici Galaćanima 5:19-21- prateći problemi mogu uključiti preljub, seksualni nemoral, mržnju, prepiranje, ljubomore, izlive gnjeva, sebične ambicije, zavist i pijanstvo. Da bi kontrolirao emocije, alkoholičar treba ponovo naučiti da ih bude sposoban prepoznati i identificirati – nakon možda godina opsjednutosti alkoholom – osobne emocije postaju nevažne. Alkoholičar gubi vezu sa samim sobom. Razgovarajte s alkoholičarem o tome kako se on osjeća i dobit ćete pojednostavljene odgovore kao: «Ne osjećam se dobro», ali više od toga nisu u stanju objasniti. Strpljiv razgovor s njim dovest će da on definira te osjećaje kao bliže.

Usredotočenost na Isusa

Jasno usredotočenje na osobnost Isusovu treba poticati u svakome od nas. «Imaje u sebi istu misao, koju Krist Isus ima» (Fil. 2:5). «Sve mogu u onome (Kristu) koji mi daje snagu» (Fil.4:13). Život u Kristu je u stvari razvijanje novih mentalnih navika: «Nije nam, naime Bog dao duh bojažljivosti, nego Duha sile i ljubavi i razboritosti» (2 Tim. 1:7).

Intimnost s drugim

Alkoholičari su u biti usamljeni ljudi. «Ako padnu, drug će podignuti druga svoga, a teško onome koji je sam i padne, a nema druga da ga podigne (Pri. 4:10). Pjesnik iz 17 st. John Doone imao je smisao s tim u vezi:»Ni jedan čovjek nije otok«. Prijateljstvo, značajno prijateljstvo s drugima zamislio je Otac. To je njegov put za nas. Bog nas je zamislio tako da su nam potrebni drugi ljudi. «Nije dobro da je čovjek sam» (Post.2:18). Može se dogoditi da obitelj i prijatelji koji emocionalno podržavaju nisu oni koji će zadovoljiti potrebu alkoholičara. Ne može biti sumnje da postoji velika tarapeutska vrijednost u priznavanju naših grijehova jedni drugima (Jak.5:17) – snaga i mogućnost će ga slabiti ako jedna zajednica podlegne ogovaranju i neistini. Naša potreba za drugima nije samo Biblijski vrednovana: «Što se dešava ako nemamo bliskih odnosa?» Poruka koja se jasno i glasno javlja iz znanstvenih dokaza nagomilanih od sredine 70-ih je da imanje razumne kvantitete i kvalitete društvenih odnosa je vrlo važno za mentalnu i fizičku dobrobit. Ponekad je teško obitelji alkoholičara prihvatiti da on može biti usamljen – jer oni pružaju podršku plaćajući visoku cijenu i «uvijek su tu da raščiste zbrku. Shvaćanje alkoholičarevih potreba nikako nije priznaje da vi niste uspjeti; to je samo realno uviđanje potrebe. Ponovno usredotočiti žrtvu na druge, samo po sebi je egocentizam koji je alkoholizam. Najbolji prijatelji, naravno, bila bi braća ili sestre koji su se borili i prevladali istu bitku (2 Kor. 1:6) kaže da ako trpimo bilo što, tako možemo tješiti druge koji imaju iste patnje. Tako jake veze trebaju biti izgrađene između obitelji koje trpe; a to se jedino može postići izvjesnim stupnjem otvorenosti. Ovo naravno ne važi ako razočaramo druge otkrivajući o onome što su nam povjerali, oko bratstvu.

Oblici ponašanja unapređuju i osnažuju jedni druge. Kad bi samo alkoholičar mogao biti uveden u jednu spiralu prema gore, najbolje kroz njegu tijela Kristovog, onda je pobjeda osigurana. Samo jedan pogrešan potez s alkoholom lako se može skliznuti u spiralu na dolje, lakše nego što je ući na spralu prema gore. Ovo će uključiti povezivanje u životu s onima koji nisu alkoholičari. Mi ne smijemo opskrbljavati tijelo (Rim 13:14). Alkoholičar treba izbjegavati ljude i mjesta koja će ga ponovno stimulirati njegovu potrebu za alkoholom. Jedno proučavanje je dokazalo da «postoji direktna veza između smrtnosti od bolesti povezanih s alkoholim i liberalnosti zakona koji upravlja dostupnošću dijelovima zemlje...dostupnost alkoholnih pića povećava količinu alkoholizma u određenom području». Držanje dalje od dostupnosti jasno pojačava mogućnosti za prevladavanjem alkoholizma ili povratka k njemu. Mi smo umiješani u jedno duhovno ratovanje, u bitku uma, u kojoj nas prisutnost riječi Božje u našim srcima ojačava protiv grijeha (Ps.119:11)

4. Poslije pobjede

Kako i kada vaš voljeni ostavi bocu zauvijek, s vašim problemima možda neće biti gotovo. Pogledajte ovaj čudni, ali točni statistički fenomen: Relativno veliki broj partnera prihvaća natrag svoje partnere bivše alkoholičare u obiteljski život. On ostaje trijezan. Oni napuštaju otriježnjenog partnera i stupaju u brak s drugim alkoholičarem. Zašto i kako ovo može biti? Tokom razdoblja alkoholizma, partner (naročito žena) preuzima potpuni autoritet. Moraju donositi odluke bez obazira na alkoholičara. Oni znaju najbolje. Oni su u izvanrednoj poziciji moći u vezi. Poslije trijeznjenja, obitelj ili veza mora se vratiti na ono što je bilo prije – veza između ravnopravnih, bez manipulacije, superiornosti, preziranja onog drugog. Ovo je ustvari, nevjerovatno teško. Ono što s sobom donosi opraštanje alkoholičaru, mora biti promišljeno. To je zaista teško. Prijateljstvo s drugima, koji su prošli kroz isto, može biti od velike koristi. Parabolu o starijem bratu treba promisliti. Možda je ovo bila osnovna poruka parabole. Stariji brat je u osnovi bio ljubomoran i pun samosažaljenja. Osjećao je da su godine njegove strpljive pokornosti (a sigurno je procijenio svoju pravednost) bile zaboravljene samo zato što se izgubljeni sin vratio. On nije oprostio ništa – nastavljao je o tome kako je izgubljeni sin potrošio očevu uštedevinu na prostitutke. Bratovljevi raniji grijesi bili su najveći u njegovom sjećanju i nakon što se brat očigledno promijenio. Rezultat je bio tragičan – on više nije htio biti dio Očevog prijateljstva, sve zbog toga jer nije htio zaista oprostiti.

5. Zaključak

Na kraju će se postaviti pitanje za sve umiješane u tragediju alkoholizma: «Zašto ja?, zašto sam ja alkoholičar...Zašto je moja sudbina bila živjeti s alkoholičarem?». Bez prihvaćanja da Bog ne samo da postoji, već ima jedan ozbiljan, moćan plan da manifestira Sebe u nama i da su svi aspekti naših života vođeni da bi na kraju omogućili ovo, ova pitanja ostaju tragično bez odgovora u mnogim nevjerničkim umovima. Uvjeren sam da pravdi Bog neće na kraju suditi ni jednom od Svoje djece više nego drugima. Svatko od nas mora uzeti križ. Bez obzira na to koliko ćemo se puta spotaknuti i pasti dok ga nosimo, a čak je i naš Gospodin činio tako na Svom posljednjem putu do Golgote – nad nama trebaju dominirati slike učenika kako nose križ poslije njega. Put, staza, prolaz koji je naš Gospodin dao svakome od nas će se razlikovati. Za neke će to biti alkohol; za druge život sa bračnim nevjerstvom, drogama, tjelesnim i menatalnim oštećenjem. Tako se lista nastavlja, kao da možemo pregledati privatne borbe svakog od Božje djece. Svi mi imamo put koji ćemo preći do pokušanog oponašanja Krista čemu smo svi mi neporecivo, neizbježno pozvani. Kako mi je to moj prijatelj Steve Johnson jednom rekao, zbunjen događajima, dok smo se vozili kroz snježna polja Letonije: «To je proces, a ne proizvod». Ili kao što mi je drugi dragi prijatelj John Stibbs rekao u vrelini osobne tragedije u unutrašnjosti Australije, dok smo sjedili na maglovitoj verandi u Brisbane-u: «U pitanju je vožnja, a ne odradište». Da li će član vaše obitelji ostaviti alkohol nije najbitnije, na kraju krajeva. Vaša je reakcija na to, koja vas priprema za krajnje odredište u Kraljevstvu. Ovo je jedina krajnja svrha koja je od najveće važnosti, ma koliko je to teško shvatiti, dok živimo svoje živote u jednom svijetu usredotočenom na osobnu sreću sad i ovdje.

Jeremija je vidio kako njegov voljeni narod gutaju rezultati njihovih postupaka i stavova. On je shvatio da tamo nije bilo Božje milosti, nestali bi svi oni; i mi također moramo biti zahvalni brižnom Ocu što mi sami nismo alkoholičari. Jeremija je zahvalio Bogu: «Milost je Gospodinova što ne izgibosmo sa svima, jer milosrđa Njegova nije nestalo; Ponavlja se svako jutro; velika je vjera tvoja. Gospodin je dio moj, govori duša moja; zato ću se u Njega uzdati. Dobar je Gospodin onima koji ga čekaju, duši koja ga traži». (Tuž. 3:22-25)

Dodatak 1.

12 koraka

1. Priznajemo da smo nemoćni pred alkoholom i da su naši životi nekontrolirani.
2. Počeli smo vjerovati da postoji jedna sila veća od nas koja nas može vratiti razumu.
3. Donijeli smo odluku da prepustimo našu volju i naše živote brizi Boga onako kaoko ga mi shvaćamo.
4. Istražili smo i napravili neustrašiv inventar nas samih.
5. Priznali smo Boga, sebi samima i drugom ljudskom biću pravu prirodu naših grešaka.
6. Bili smo potpuno spremni da Bog otkloni sve ove mane karaktera.
7. Ponizno smo Ga zamolili da otkloni sve naše nedostatke.
8. Napravili smo popis svih osoba koje smo povrijedili i postali smo voljni da nadoknadimo svima njima.
9. Ispričali smo se tim ljudima, gdje god je to bilo moguće, osim kada bi njihovi postupci povrijedili njih i druge.
10. Pravili smo osobnu inenturu i gdje god smo griješili, odmah smo to i priznavali.
11. Težili smo kroz molitvu i meditaciju da poboljšamo svoj svjesni kontakt s Bogom, kako smo Ga mi razumijeli, moleći samo za razumijevanje Njegove volje i snagu da to vršimo.
12. Imajući duhovno iskustvo kao rezultat ovih koraka, pokušali smo prenijeti ovu poruku alkoholičarima primjenjivajući ova načela u svim našim poslovima.

Dodatak 2: Neki izvori Christadelphians-a

Anonimni email kontakti s drugim Christadelphians-kim alkoholičarima i njihovim obiteljima možete imati na: info@carelinks.net
Istočna Europa/Savjetovanište na ruskom jeziku (također na engleskom jeziku): a.d. 1903, Vilnius 2012 LITHUANIA; a. K. 97, Riga 1007 LATVIA; P. O. Box 3034, South Croydon, Surrey, CR2 0ZA ENGLAND

Posjetite stranu: <http://www.carelinks.net/>

Korišena literatura

- (1) Caroline Knapp, «The Glass Half Empty», The New York Times Magazine» (9 May 1999), str.19
- (2) Jean Kinney & Gwen Leaton, Loosning The Grip: «A Handbok Of Alcohol Information»(St Louis: Mosby, 1995) p. 21. Vrlo vrijedan izvor statističkih podataka vezanih uz alkoholizam.
- (3) Biblijska gledanja koja opravdavaju apsolutnu apstinenciju, prošao sam po Peter Master-sovom, «Should Christians Drink?» The Case For Total Abstinence (London: Wakeman, 2001). Ostavljam vam na volju da se sami zauzmete stav. Također sam se služio brošurom Christadelphians-a brata Ted Farrar-a: Why Christadelphians Shouldn't Drink.
- (4) Jorge Valles, Social Drinking And Alcoholism (Texas Alcohol And Narcotics Educations Council, 1965) str. 14
- (5) Darry Inaba & Villiam Cohen, «Physical And Mental Effects Of Psychoactive Drugs» (Ashland, OR: C.N.S., 1993), str. 135
- (6) Roy Hatfield, «Closet Alcoholics In The Church», Christianity Today, 18 August 1981 str. 28

- (7) Ovdje su rasprave in dokumenti o nekim detaljima u knjizi Andre Bustanoby «The Wrath Of Grapes (Grand Rapids: Baker, 1987)
- (8) Jean Kinney & Gwen Leaton, «Loosening The Grip: A Handbook of Alcohol Information (St Louis: Mosby, 1995) str. 21
- (9) Christadelphians-ovo oslobođenje od alkohola, možemo naći u strahovitom životopisu brata Peter Bayliss-a u «The Perils Of Drug And Alcohol Abuse, izdano od Christadelphian Care Group.
- (10) Paul Martin, «The Healing Mind», 1997, str. 157
- (11) K.M. Magruder, «The Association Of Alcoholism Mortality With Legal Availability Of Alcoholic Beverages», Alcohol And Drug Education, 1976.